

Living Thai

OCTOBER 2016

ผ้าไหมมัดหมี่ลายจวนตานี
สืบสานงานศิลปถิ่นใต้

Juantani: The Mudmee of Pattani
Weaving Heritage of the Deep South

จาก “ใบกะพ้อ”
สู่หัตถกรรมเพื่อความยั่งยืน

Turning Fan Palm Leaves into
Handicrafts for Sustainable Living

เชิดชูครูช่างศิลปหัตถกรรม 2559

Master Craftsmen of 2016

ยลหัตถศิลป์ล้ำค่ามขวานไทย
มงกุฎแห่งคาบสมุทรแดนใต้

Treasure of the South
Crown Jewels of the Peninsula

ขอเชิญเที่ยวชมแหล่งรวบรวมองค์ความรู้งานหัตถกรรมไทยภายในหอนิทรรศการ...
หอศิลปาชีพ หอเกียรติยศ หอหัตถศิลป์ระหว่างประเทศ หอสุพรรณ-พัสดร์ และหอวัดศิลป์
ที่นำเสนอผลิตภัณฑ์หัตถกรรมไทยในแบบดั้งเดิม และร่วมสมัย
นอกจากนี้ยังผลิตเพลินกับการเลือกซื้องานหัตถกรรมไทยจากฝีมือครูศิลป์ของแผ่นดิน
ครูช่างศิลปหัตถกรรม ทายาทช่างศิลปหัตถกรรม และสมาชิกของ SACICT
อาทิ ของขวัญ ของใช้ของตกแต่งบ้าน สินค้าแฟชั่น และอื่นๆ อีกมากมาย
เปิดให้บริการทุกวัน ระหว่างเวลา 8.30-16.30 น.
ณ ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา
สอบถามเพิ่มเติม โทร. 1289 www.sacict.or.th

CONTENTS

LivingThai OCTOBER 2016

02 EDITOR'S NOTE

04 MAIN STORY

ยลหัตถศิลป์ล้ำค่าของไทย มงกุฎแห่งคาบสมุทรแดนใต้
Treasure of the South: Crown Jewels of the Peninsula

18 CRAFTSMAN

เชิดชูครูช่างศิลปหัตถกรรม 2559
Master Craftsmen of 2016

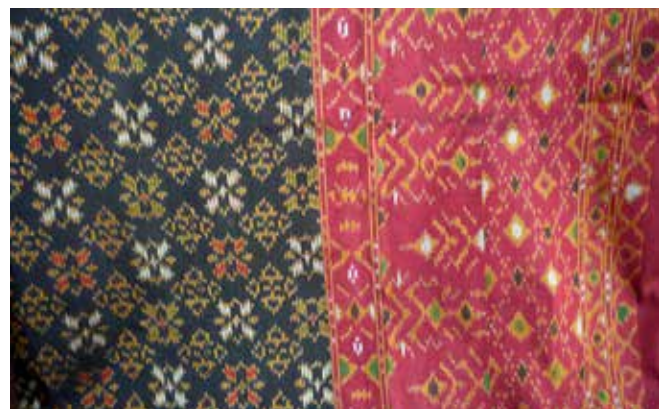

34 INSPIRATION

จาก "ใบกะพ้อ" สู่หัตถกรรมเพื่อความยั่งยืน
Turning Fan Palm Leaves into Handicrafts
for Sustainable Living

44 INSIDE SACICT

ความเคลื่อนไหวใน SACICT
What's going on at SACICT

56 THE VILLAGE TRAIL

ผ้าไหมมัดหมี่ลายจวนตานี สืบสานงานศิลปถิ่นใต้
Juantani: The Mudmee of Pattani
Weaving Heritage of the Deep South

66 MEMBERS' CORNER

จดหมายจากผู้อ่าน
What our readers say

68 ABOUT SACICT

70 PRODUCT SHOWCASE

งานฝีมือที่คัดสรรจากช่างฝีมือทั่วประเทศเพื่อการจำหน่าย
A selection of exquisite creations offered
by SACICT artisans

EDITOR'S NOTE

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ ศ.ศ.ป. ได้ดำเนินโครงการยกย่องเชิดชูแหล่งภูมิปัญญาอันมีชีวิตในแต่ละสาขามาอย่างต่อเนื่อง ทั้ง “ครูศิลป์ของแผ่นดิน” “ครูช่างศิลปหัตถกรรม” และ “ทายาทช่างศิลปหัตถกรรม” ในฉบับนี้ คอลัมน์ Craftmaster จะนำท่านไปรู้จักกับ 15 ช่างชั้นครูหลากหลายสาขาที่ได้รับการเชิดชูเกียรติเป็น “ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559”

ที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุดคงเป็นเรื่องของการกลับมาของผ้าจวนตานี หรือที่เรียกกันว่า “ผ้ามัดหมี่แดนใต้” ซึ่งแทบจะเรียกว่าสูญหายไปจากโลกของสิ่งทอไทยไปแล้วหากมิใช่ด้วยพระบารมีของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และวันนี้ ครูช่างภูมิปัญญา พรหมสุข ยังคงนำกลุ่มทอผ้าตำบลทรายขาว ปัตตานีให้มุ่งมั่นรักษาภูมิปัญญาดั้งเดิมให้อยู่สืบไปตามพระราชเสาวนีย์

SACICT Living Thai ยังจะถ่ายทอดเรื่องราวของงานหัตถศิลป์ถิ่นด้ามขวานของไทยให้อ่านกันอย่างเต็มอิมในคอลัมน์ Main Story ในขณะที่คอลัมน์ Inspiration จะนำเสนอเรื่องราวการขับเคลื่อนโครงการ “การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากใบกะพ้อ” เพื่อสืบสานภูมิปัญญาพื้นถิ่นให้คงอยู่อย่างยั่งยืน

ขอให้สนุกกับการอ่าน แล้วพบกันฉบับหน้า

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization) or SACICT has long recognized the the national treasure prevalent among the living sources of knowledge and have annually honoured these human resources as the Master Artisans, Master Craftsmen and the New Heritage Artists. In our Craftmaster Column, we introduce to you the Master Craftsmen of 2016.

The most exciting and the highlight in this issue must be the story in the Village Trail Column about the resuscitation of Juantani, the precious signature textile of Pattani Province of centuries past, graced by Her Majesty Queen Sirikit. And today, Khru Natchadaporn Phromsuk and her Tambon Sai Khao Weavers' Group are keeping the tradition alive in line with Her Majesty's command.

SACICT Living Thai also relates on the arts and crafts on the Southern Peninsula in the Main Story Column while in Inspiration Column, we lead you to the fisherman's village to see how the people turned the fan palm leaf into handicrafts for sustainable living.

Enjoy reading and see you in the next issue.

คณะที่ปรึกษา/Editorial Advisory Board

ประธานที่ปรึกษา/Chief Consultant

อัมพวัน พิชาลัย/Amparwon Pichalai

คณะที่ปรึกษา/Editorial Advisory Board

ฝ่ายสื่อสารและประชาสัมพันธ์ สายงานส่งเสริมคุณค่าหัตถศิลป์

Communication and Public Relations Division, Handicraft Value Promotion Department

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน)

59 หมู่ 4 ต.ช้างใหญ่ อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา 13290

โทร 035 367 054-56 โทรสาร 035 367 051 เว็บไซต์ www.sacict.or.th

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization), 59 Moo 4, Chang-Yai Sub-District, Bangsai, Ayutthaya Province 13290, Thailand

Tel: +66 (0) 35 367 054-56, +66 (0) 35 367 077-81

Fax: +66 (0) 35 367 050-1 Website: www.sacict.or.th

Facebook: www.facebook.com/sacict

จัดทำโดย/Design and Production

บริษัท ฟิวเจอร์ จำกัด 23/18 ซอยร่วมฤดี เฟลนิช ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทร: 0 2254 6898-9 โทรสาร: 0 2650 7738

Feature Co., Ltd. 23/18 Soi Ruamrudee, Ploenchit, Pathumwan, Bangkok 10330, Thailand

Tel: +66 (0) 2254 6898-9, Fax: +66 (0) 2650 7738

บรรณาธิการบริหาร/Executive Editor

พยอม วลัยพิชรา/Payom Valaiphatchra

บรรณาธิการ/Editor

พยงค์ กิวานสุระ/Payong Kungwansurah

กองบรรณาธิการ/Editorial Team

กรรพลา แก้วปทุมทิพย์/Songpol Kaopatuttip

เกษวลี ทอเนือสุข/Katewalee Thongnuasuk

ปกป็อง วงศ์แก้ว/Pokpong Wongkaeo

กฤตสอร สังกวสิน/Kitsaon Singkongsin

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/Production Manager

นภัทร ประเสริฐกุล/Napat Prasertkul

ศิลปินกราฟิก/Graphic Designers

วรรณศักดิ์ รอดวรรณะ/Wannasak Rodwanna

แสวงเดือน สุปิตตา/Sangduan Supinta

ช่างภาพ/Photographers

จรววย วงศ์เหลือ/Jaruy Wongluang

วริศ กุสุจาริต/Varis Kusujarit

ศิริพิชร์ วลัยพิชรา/Sirapat Valaiphatchra

ติดต่อโฆษณา/For Advertisement Placements Contact

พยงค์ กิวานสุระ/Payong Kungwansurah

โทร./Tel. +66 (0) 2254 6898-9

พิมพ์ที่/Print

บริษัท อติธรรม จำกัด 248 ซอยลาดพร้าว 87 วังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

โทร: 0 2932 2596-7 โทรสาร: 0 2932 2598

Artisans Co., Ltd. 248 Soi Lardprao 87, Wangthonglang, Bangkok

10310. Tel: +66 (0) 2932 2596-7, Fax: +66 (0) 2932 2598

www.sacict.or.th

facebook.com/sacict
facebook.com/livingthaimagazine

บทความในนิตยสารนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (ศ.ศ.ป.) ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป อนึ่งบทความและภาพในนิตยสารนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทย การระนำมาเผยแพร่ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

Opinions in Living Thai are the writers' and not necessarily endorsed by SACICT. No part of this magazine may be reproduced without written permission.

Scan เพื่ออ่าน SACICT Living Thai ออนไลน์
Scan to read SACICT Living Thai online version.

MAIN STORY

ยลหัตถศิลป์ด้ามขวานไทย มงกุฎแห่งคาบสมุทรแดนใต้

เรื่อง เจษฎา ภาพ ศ.ศ.ป.

ดินแดนอันรุ่งรอยด้วยอารยธรรมมาแต่ครั้งโบราณกาลดังเช่นคาบสมุทรภาคใต้ของไทยเรานั้น เป็นแหล่งสร้างสรรค์งานศิลป์ชั้นสูง ไม่ว่าจะเป็นเครื่องถมอันงดงามเกินบรรยาย ผ้าทอลายสุดประณีต ผ้ายกเมืองนครอันเป็นเอกลักษณ์ อีกทั้งเครื่องจักสานเตยปาหนัน ซึ่งนอกเหนือจากเคล็ดวิชาที่ส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่นยังมีการพัฒนาให้สอดคล้องกับยุคสมัย จนกลายเป็นผลงานหัตถกรรมล้ำค่าที่ตอบสนองทั้งด้านการสืบสานความเป็นไทยและการเตรียมพร้อมที่จะก้าวไกลสู่ความเป็นสากลอีกด้วย และต่อไปนี้ คือเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ของมรดกจากด้ามขวานไทย

“เครื่องถม” ของขวัญจากตะวันตก สู่เอกลักษณ์ไทย

ประณีตศิลป์เลื่องชื่อที่ได้รับการกล่าวขวัญเป็นอันดับต้นๆจากแดนใต้ ต้องยกให้เครื่องถม ซึ่งหมายถึงภาชนะหรือเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินหรือทอง แกะสลักร่องลึกเป็นลวดลายอ่อนช้อยตัดกับสีพื้นหรือสีน้ำยาที่ดำขลับ แล้วใช้ตัวยาที่มีสีดีผสมกับน้ำประสานทอง หลอมละลายแทรกลงไปในช่วงว่างระหว่างลาย เสริมความเด่นชัด กลายเป็นผลงานชิ้นเลิศที่สะกดทุกสายตา แต่กว่าจะเป็นเครื่องถมที่เรารู้จักกันในวันนี้ งานศิลป์ดังกล่าวได้ผ่านการเดินทางมาไกลแสนไกล โดยมีจุดเริ่มต้นจากซีกโลกตะวันตก

ย้อนเวลากลับไปเมื่อหลายพันปีก่อนที่อาณาจักรโรมันจะรุ่งเรืองถึงขีดสุด ก็น่าจะมีการทำเครื่องถมกันมาแล้ว โดยพบหลักฐานทางโบราณคดีเป็นหีบเครื่องสำอางของสตรีและภาพทหารโรมันซึ่งสันนิษฐานว่าประดิษฐ์ขึ้นตั้งแต่ก่อนสร้างกรุงโรม ครั้นต่อมาได้เผยแพร่และกระจายไปสู่ดินแดนต่างๆ รวมถึงประเทศไทยซึ่งก็ยังเป็นข้อยกเถียง ไม่อาจหาข้อสรุปได้แน่ชัด บ้างก็สันนิษฐานว่า ศิลปะวิทยาการด้านเครื่องถมที่มาจากชาวโปรตุเกสที่เข้ามาเจริญสัมพันธไมตรีตั้งแต่รัชกาลสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 2 โดยทรงอนุญาตให้คนกลุ่มนี้เข้ามาทำการค้าขายเป็นครั้งแรกในหัวเมืองใหญ่ 4 แห่ง อันได้แก่ กรุงศรีอยุธยา นครศรีธรรมราช บัตตานี และมะริด ในขณะที่ สมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงมีความเห็นว่า ชาวนครศรีธรรมราชได้รับรู้เรื่องเครื่องถมจากชาวอินเดีย ส่วนศาสตราจารย์วิศาลศิลปกรรมให้ความเห็นว่า ยากมไทยมิได้รับต้นตำรับมาจากประเทศใด เกิดขึ้นในประเทศไทยโดยแท้ คือ นครศรีธรรมราช และบ้างว่ารับมาจากอิหร่าน เป็นต้น

ไม่ว่าจุดกำเนิดของเครื่องถมจะมาจากที่ใด แต่สิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้คือ คนไทยสามารถรังสรรค์เครื่องถมชั้นเลิศที่สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงใช้เป็นเครื่องราชบรรณาการให้ราชทูตสยามนำไปถวายพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 แห่งฝรั่งเศส และพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรม โดยโปรดให้เจ้าเมืองนครศรีธรรมราช จัดหาช่างถมชั้นครูเดินทางไปทำเครื่องถมถึงกรุงศรีอยุธยา

ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ เครื่องถมยังคงเป็นประณีตศิลป์ชั้นสูงในราชสำนัก ที่เมืองนครฯ ในฐานะเครื่องราชูปโภค ซึ่งเจ้าพระยาหนครศรีธรรมราช (น้อย) ก็ดูแลช่างถมเมืองนครเป็นอย่างดี จึงทำให้มีการสืบทอด ผักปรี๊ด และพัฒนาฝีมือจนไม่อาจหาช่างถมจากแห่งใดในสยามเทียบชั้นได้ “เครื่องถมนคร” จึงครองมงกุฎแห่งเครื่องถมไทยตลอดมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ความภาคภูมิใจในหน้าประวัติศาสตร์

เครื่องถมนครในประวัติศาสตร์ไทย ปรากฏในราชสำนักมากมาย อาทิ พระแท่นออกขุนนางถม และพระเสลี่ยงถม ซึ่งช่างถมนครทำถวายพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระที่นั่งพุทธานุภาพจนสิงหาสน์ ซึ่งเป็นพระที่นั่งถมทองขนาดใหญ่ ประดิษฐ์ฐานไว้ไนท้องพระโรงกลางภายในท่นพญุลมหาเศวตฉัตร ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รวมถึงบรรณาการต่างๆ เช่น เครื่องถมที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวถวายสมเด็จพระราชินีวิกตอเรียแห่งอังกฤษ ปัจจุบันจัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑพระราชวังบัตกั้งแฮม นอกจากนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ยังพระราชทานเครื่องถม แต่สมเด็จพระราชินีอลิซาเบธแห่งอังกฤษ อีกทั้งทรงเลือกหีบบุหรีถมทอง

เครื่องถมเงินแห่งนครศรีธรรมราชกลายเป็นงานศิลปะที่ประชาชนทั่วไปสามารถจับต้องได้ Silver nielloware of Nakhon Si Thammarat has become the handicraft for commoners.

และตลับแป้งถมทอง พระราชทานแก่แพทย์และนางพยาบาลทั้ง 4 ที่ร่วมถวายการประสูติ และอภิบาลพระองค์ ณ เมืองบอสตันด้วย

3 มงกุฎแห่งความงาม

เครื่องถมนั้นมีความงามเป็นที่ประจักษ์โดยมีรูปลักษณะ 3 แบบ ได้แก่

1. **ถมเงิน หรือถมดำ** มีลวดลายดำลับบนพื้นสีเงิน จัดเป็นเครื่องถมแบบดั้งเดิมที่งดงามเป็นอมตะ
2. **ถมทอง** กรรมวิธีเหมือนถมดำ แต่แตกต่างที่ลวดลายเป็นสีทอง ซึ่งช่างถมจะ ‘เปียก’ หรือละลายทองคำให้เหลวเป็นน้ำ โดยใส่ทองแท่งลงในปรอท แล้วชุปน้ำทองผสมปรอทด้วยฟูกันเขียนทับลงบนลวดลายสีเงิน ซึ่งต้องใช้ความประณีตอย่างมาก เมื่อเขียนเสร็จแล้วจะใช้ความร้อนไล่ปรอทออกจากทอง ทองก็จะติดแน่นอยู่บนพื้นที่เขียนน้ำทองนั้น
3. **ถมตะทอง** เป็นเครื่องถมที่มีการแต้มทองหรือบนเครื่องถมดำ เพื่อเน้นจุดเด่น นับเป็นของล้ำค่าที่หาได้ยากนิยมมากในยุคกรุงศรีอยุธยา

สำหรับความวิจิตรพิสดารบนเครื่องถม ก่อเกิดจากลวดลาย 9 แบบที่เรียงร้อยเกี่ยวกระหวัดเข้าด้วยกันอย่างลงตัว ไม่ว่าจะเป็นกนกเปลว ไบเทศ ประจายาม พุ่มข้าวบิณฑ์ กระจิง ก้านขด บัวคว่ำ บัวหงาย เม็ดบัว และภาพประกอบลาย ซึ่งเป็นภาพแบบต่างๆ สำหรับประกอบเข้ากันกับตัวลาย

ส่องปัจจุบัน วาดอนาคต เครื่องถมนคร

เพราะงานประณีตศิลป์ชั้นเลิศ ต้องใช้ทั้งเวลาและราคาที่ค่อนข้างสูงตั้งแต่ต้นทุนการผลิต จึงเหลือช่างถมฝีมือดีไม่มากนัก ทั้งยังมีแนวโน้มที่ลดลงเรื่อยๆ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ทรงเล็งเห็นถึงความสำคัญของมรดกวัฒนธรรมอันล้ำค่า จึงโปรดให้ครูช่างถมจากเมืองนครศรีธรรมราชถ่ายทอดวิชาเครื่องถมแก่นักเรียนในศูนย์ศิลปาชีพพิเศษ สวนจิตรลดา ซึ่งเป็นการอนุรักษ์และส่งเสริมงานเครื่องถมให้คงอยู่สืบไป

ร่องรอยการตกแต่งเกิดจากสว่านหรือการใช้กรด
The patterned grooves are made by chiselette or acid.

นอกจากนี้ ยังมีกลุ่ม “ไทยนคร” ซึ่งเป็นการรวมตัวของช่างถมเมืองนคร ผลิตเครื่องถมส่งออกต่างประเทศ โดยยังคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์เครื่องถมนคร ซึ่งแกะสลักลวดลายด้วยมืออย่างวิจิตรบรรจง พื้นผิวขึ้นเงาแวววาว ทั้งยังพัฒนาไปอีกขั้นด้วยการรังสรรค์ผลิตภัณฑ์หลากหลายกว่าในอดีต อาทิ แหวน กำไล ล็อกเกต มิถ ชันพานรอง หีบลงยา ตลับยานัตถุ์ ซองบุหรี เป็นต้น

ผ้ากอมือ หัตถกรรมเลื่องลือแห่งคาบสมุทรม

อีกหนึ่งงานหัตถกรรมที่ลือชื่อไม่แพ้ใคร ก็คือผ้าทอมืออันเป็นเทคโนโลยีเก่าแก่มานานนับพันปี แล้วค่อยๆ พัฒนามาเป็นผืนผ้าอันงดงามด้วยลวดลายวิจิตรบรรจง สะท้อนถึงการสั่งสมทางวัฒนธรรมที่ไม่ขาดสาย กลายเป็นงานศิลป์ที่มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่นปรากฏอย่างแจ่มชัด อาทิ ผ้ายกเมืองนคร ผ้าพุมเรียง ผ้าทอบ้านนาหมื่นศรี ผ้าเกาะยอ ผ้าลายจวนตานี และอีกมากมาย ที่โดดเด่นด้วยลวดลายอันเปี่ยมไปด้วยกลิ่นไอของวัฒนธรรมแห่งคาบสมุทรมภาคได้อย่างแท้จริง

ผ้ายกเมืองนคร สุนทรีย์แบบพื้นผ้า

ผ้าทอที่มีการสืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น ได้รับการยกย่องว่าทั้งงดงาม มีคุณค่า และเป็นแบบอย่างของผ้าทอชั้นเลิศ เดิมเป็นผ้าพื้นเมืองที่เรียบง่าย แล้วค่อยพัฒนามาสู่การทอลายวิจิตรตระการตาในสมัยอยุธยาตอนปลาย หรือต้นรัตนโกสินทร์ โดยมีข้อสันนิษฐานว่า ได้แบบอย่างมาจากแขกเมืองไทรบุรี เมื่อครั้งเจ้าเมืองนครศรีธรรมราชยกกองทัพลงไปเมื่อ พ.ศ. 2354 แล้วกวาดต้อนเชลย ส่วนหนึ่งเป็น

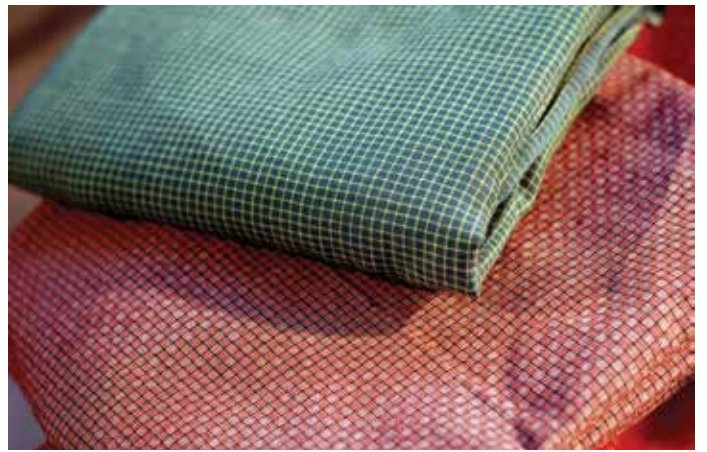
ช่างฝีมือมาหลายพวกรวมทั้งช่างทอผ้ายก ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้ด้านการทออันสลับซับซ้อนให้ชาวเมืองนครสืบมา

ผ้ายกเมืองนคร มีขั้นตอนและกรรมวิธีคล้ายการทอผ้าขิดหรือผ้าจก ทว่า บางครั้งผ้ายกจะทอเป็นลายพิเศษ มีตะกอเขาลอยยกดอกแยกเส้นยืนต่างหาก จะยกครั้งละกี่เส้นก็ได้ ขึ้นอยู่กับการออกแบบลายทอว่าต้องการลวดลายอย่างไร มีลายมีเชิงที่แปลกออกไป

สัญลักษณ์แห่งลวดลาย

ลวดลายของผ้ายกเมืองนครนั้น นอกเหนือจากความสวยงาม ยังจัดแบ่งถึงชนชั้นของผู้สวมใส่ในอดีต อาทิ “ลายกรวยเชิงซ้อนหลายชั้น” เป็นผ้าสำหรับพระบรมวงศานุวงศ์ ขุนนางชั้นสูงและเจ้าเมือง นิยมทอผ้าด้วยเส้นทองให้เกิดลายละเอียดอ่อนช้อย ริมผ้ามีลายขอบผ้าเป็นแนวยาวตลอดทั้งผืน กรวยเชิงมีตั้งแต่ 2 ชั้นและ 3 ชั้น ลักษณะพิเศษ คือ ในส่วนของพื้นผ้าจะมีการทอสลัด้วยเทคนิคการมัดหมี่เป็นสีสันหลากหลาย เช่น แดง น้ำเงิน ม่วง ส้ม น้ำตาล ลายท้องผ้านิยมทอผ้าพื้นและยกดอก เช่น ยกดอกลายเกร็ดพิมเสน ลายดอกพิกุล เป็นต้น

ส่วน “ลายกรวยเชิงชั้นเดียว” ผู้สวมใส่คือกลุ่มคหบดีและเจ้านาย ซึ่งเป็นลูกหลานเจ้าเมือง มีลักษณะเป็นกรวยเชิงสัน ทอค้นด้วยลายประจำยามกำมปู ลายประจำยามเกลียวไบเทศ ไม่มีลายขอบ ในส่วนของลายท้องผ้านิยมทอด้วยเส้นไหมเป็นลวดลายต่างๆ เช่น ลายดอกพิกุล ลายก้านแย่ง ลายดอกเขมร ลายลูกแก้วฝูง เป็นต้น โดยนิยมทอด้วยเส้นทองหรือเส้นเงิน

ลายต่างๆ ไม่เพียงแต่มีไว้เพื่อความสวยงาม แต่เป็นการบ่งบอกสถานะทางสังคมของผู้สวมใส่ในยุคโบราณ
The patterns were not just for decoration. They were there to signify wearer's social status.

สำหรับ “ลายกรวยเชิงขนานกับริมผ้า” เป็นผ้าที่ชาวบ้านสามัญ
สวมใส่ หรือใช้เป็นผ้านุ่งสำหรับเจ้านาคในพิธีอุปสมบทโดยลวดลาย
กรวยเชิงถูกดัดแปลงมาไว้ที่ริมผ้าด้านใดด้านหนึ่ง เนื้อผ้าอาจทอ
ด้วยไหม ผ้ายหรือทอผสมผ้ายแกมไหม

ผ้ายกเมืองนคร จึงเป็นยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม หากแต่เป็นงานศิลป์
อันเปี่ยมด้วยสุนทรียะโดยแท้

ผ้าพุมเรียง ภูมิปัญญาบรรพบุรุษไทยมุสลิม

ผ้าพุมเรียง เป็นศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านภาคใต้ของกลุ่มคนไทย
มุสลิมบริเวณคลองพุมเรียง ตำบลพุมเรียง อำเภอไชยา จังหวัด
สุราษฎร์ธานี ซึ่งสืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน แม้ชาวไทยมุสลิม
ตำบลพุมเรียงจะผสมผสานทางเชื้อชาติมาหลายสายแต่ก็ยังรักษา
เอกลักษณ์ดั้งเดิมของมุสลิมเอาไว้ได้อย่างเหนียวแน่น โดยเฉพาะ
การทอผ้าไหมยกดินเงินดินทองหรือ “ยกไหม” อันเป็นภูมิปัญญา
บรรพบุรุษที่น่าเชื่อถือยิ่ง

ผ้าทอพุมเรียงแบ่งออกเป็นผ้าที่ใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งจะทอ
ด้วยผ้าฝ้ายเพื่อความทนทาน กับผ้าที่ใช้ในงานพิธีการสำคัญมัก
ทอด้วยผ้าไหม ทอยยกดอกสวยงาม เพื่อใช้ในงานบุญ งานนักษัต

ฤกษ์ งานแต่งงาน พิธีสู่หรีว่า ซึ่งในอดีตไหมยกจะนุ่งได้เฉพาะ
เจ้านาย ขุนนาง หรือข้าราชการผู้ใหญ่เท่านั้น ไม่มีชายทั่วไปต้อง
สั่งทอขึ้นเป็นการเฉพาะ

เทคนิคอันโดดเด่นของการทอผ้าพุมเรียงคือการ “ยกดอก” ให้
เกิดลวดลายด้วยวิธีเก็บตะกอลายเหมือนการทอขีด ปัจจุบันช่าง
ทอผ้าไหมยกดอกมีปริมาณลดลงเรื่อยๆ เนื่องจากมีความยุ่งยาก
เพราะต้องใช้การทอมือด้วยทูกโบราณเท่านั้นจึงจะให้ความประณีต
สวยงามละเอียดอ่อนเป็นธรรมชาติ ดังนั้นผู้ทอต้องมีใจรักจึงจะทอ
ออกมาได้สำเร็จงดงาม ส่วนลวดลายที่เป็นลักษณะเด่นของผ้าทอ
พุมเรียง ได้แก่ลายราชวัตร ลายดอกพิกุล ลายดอกโคม ลายนพเก้า
และลายยกเบ็ดแหลมโพธิ์ ฯลฯ

ผ้าทอนาหมื่นศรี กว่า 100 ปี เส้นใยแห่งสายสัมพันธ์

ผ้าทอนาหมื่นศรี มีชื่อเสียงเลื่องลือมากกว่า 100 ปี ก่อน
สงครามโลกครั้งที่ 2 มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ส่วนใหญ่เป็นผ้ายก
ทอด้วยฝ้าย ลักษณะเด่นคือทอลายยกกนกสูงชันเหนือผืนผ้าด้วย
การสอดเสริมเส้นด้ายพุ่งพิเศษ พื้นผ้าเป็นสีแดงส่วนเส้นพุ่งพิเศษที่
ทำให้เกิดลวดลายนิยมใช้สีเหลือง ผ้าพื้นแดงทอยกดอกกลายสีเหลือง

ลวดลายอันวิจิตรของผ้ายกแห่งเมืองนคร
The exquisite patterns of Pha Yok of Nakhon Si Thammarat

จึงเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นของผ้าทอนาหมื่นศรีมาจนบัดนี้ ลวดลายเก่าแก่ที่รู้จักกันดีของผ้าทอนาหมื่นศรี อาทิ ลายราชวัตรห้อง ลายลูกแก้ว ลายแก้วชิงดวง ลายดอกจัน ลายดาวสองเดือน อีกทั้งยังได้มีการพัฒนาลวดลายใหม่ๆ เพิ่มเติม อาทิ ลายลูกแก้วย่าน ลายลูกโซ่ ลายหมากรุกย่าน นอกจากนี้ยังมีการสร้างสรรค์ผ้าทอ ในอีกหลากหลายรูปแบบเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาด ซึ่งมีทั้งผ้าฝืนสำหรับตัดเสื้อผ้า ผ้าเช็ดหน้า ผ้าห่มหรือผ้าสไบสำหรับ พาดบ่า และผ้าพานซ่าง ซึ่งเป็นผ้าทอผืนยาวที่แต่ละคนต้องทอเก็บ เอาไว้เองสำหรับใช้พาดบนโคงศตามธรรมเนียมของชาว บ้านนาหมื่นศรีที่ยังถือปฏิบัติมาจนทุกวันนี้

ผ้ายลายจวนตานี มรดกแห่ง 3 จังหวัดชายแดนใต้

ผ้ายลายจวนตานี เป็นการทอผ้าพื้นเมืองของชาวปัตตานีที่มี มาอย่างยาวนาน ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา คือสมัยที่ยังเรียกขาน กันว่าเมือง ปตานี หรือ ฟาตอนี ซึ่งมีการค้าขายอันเจริญรุ่งเรือง ติดต่อกับต่างชาติทั้งอินเดีย อาหรับ ญี่ปุ่น จีน ฮอลันดา และโปรตุเกส ก่อให้เกิดการถ่ายทอดกรรมวิธีการทอผ้าพื้นเมืองสู่กันและกัน

ผ้ายลายจวนตานี มีรากศัพท์จากภาษามลายูคือคำว่า “จวน-ตานี”

มีความหมายว่าร่อง หรือทาง เป็นผ้าที่มีเอกลักษณ์ลวดลายการ ถักทอเฉพาะถิ่น ที่เคยสูญหายไปแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่ง มีลักษณะ โดดเด่นตรงการมัดเส้นด้าย ซึ่งเป็นการทำผ้าใหม่ให้เป็นลายและ สีสันตัดกัน 5-6 สี และมีเชิงผ้า หัวผ้าสีแดงเท่านั้น

ต่อมาเมื่อผู้ศึกษาค้นคว้า ได้ยกบทความเรื่องราวของผ้ายลาย จวนตานีที่ปรากฏในวรรณคดี ดังนี้

“นุ่งยกตานีทองช่องไฟ ห่มสไบชมพущุศรี
นุ่งเอี่ยมเอี่ยมคอยนาที พอค่ำสองศรีก็ลีลา”

พระราชนิพนธ์ สมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช, 2514:145 ตาหลัง ตอนมิสาประหมัง กุหนิง กับมิสาหยิ่งสาหรือออกตามกุตา วิรอาหาได้เมืองบาหลี ได้บรรยายว่า ตัวละครนั้นนุ่งผ้ายกตานี

เอกสารเรื่องผ้าเก่า ซึ่งจัดแสดงไว้ในพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ กล่าวไว้ว่า ผ้ายจวนตานีเป็นผ้ายลายคดกริช (อาวูร์สันประจำตัวของ ชาวมลายูที่มีลักษณะเป็นมีดคดไปคดมา) ผ้ายลายจวนเป็นผ้าเปลาะ ชนิดหนึ่งทอด้วยไหม มีลวดลายเป็นริ้วคดกริชไปตามทางยาว ของผืนผ้า หากดูจากเอกสารผ้ายลายจวนก็คือ ผ้ามัดหมี่ (ประเภท ผ้ายูปม) นั่นเอง

ผ้าบาติก สีสันแห่งดินแดนใต้

ผ้าบาติกที่ผลิตกันในหลายจังหวัดทางภาคใต้ ได้รับอิทธิพล มาจากมาเลเซีย ซึ่งก็ได้รับอิทธิพลมาจากอินโดนีเซียอีกทอดหนึ่ง คนไทยรู้จักผ้าบาติกในลักษณะของผ้าพื้นหรือผ้าปาเต๊ะพื้น โดย เรียกตามวิธีนุ่งคือพันรอบตัว คนในท้องถิ่นภาคใต้เรียกบาติกว่า ผ้าปาเต๊ะ หรือผ้าปาเต๊ะ

คำว่าบาติก หรือปาเต๊ะ เป็นคำในภาษาชวาใช้เรียกผ้าที่มีลวดลาย ที่เกิดจากจุดต่างๆ “บาติก” เป็นการตกแต่งผ้าวิธีหนึ่งที่ทำกันมาก ในประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย รวมถึงภาคใต้ของประเทศไทย สร้างสรรค์ลวดลายผ้ามาจากความคิดจินตนาการของผู้ทำรวม ทั้งเทคนิคในการทำที่แตกต่างกันของกลุ่มชนในแต่ละประเทศ มีเอกลักษณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงอารยธรรม และวัฒนธรรมของสังคม นั้นๆ

บาติก จะมีคุณค่า ความสวยงาม น่าใช้ ขึ้นอยู่กับการออกแบบ ลวดลายที่มีลักษณะแตกต่างกัน เทคนิคในการผลิตบาติกมีอยู่ 2 ลักษณะคือ การออกแบบบาติกลายพิมพ์ และการออกแบบบา ติกลายเขียน การออกแบบบาติกลายพิมพ์ คือ ลายที่มีลักษณะ เฉพาะที่สามารถนำมาพิมพ์ต่อกันให้มีความต่อเนื่องกันระหว่างลาย แต่ละชิ้น ส่วนการออกแบบบาติกลายเขียน ส่วนใหญ่จะออกแบบ ลงบนกระดาษก่อนการลอกลายลงบนผ้าด้วยดินสอสีเพื่อนำไป เขียนด้วยจันดั่ง บาติกลายเขียนนี้จะออกแบบลายเพียงครั้งเดียว ไม่นิยมทำซ้ำ มีเอกลักษณ์เฉพาะในแต่ละลาย

กระจูดเป็นพืชที่มีความเหนียว นุ่ม และแข็งแรง เหมาะสำหรับทำเป็นของใช้ประจำวัน เช่น กระเป๋า
Krajood is soft but durable, suitable for making products that are used daily, such as bags.

เครื่องจักสาน “เตยปาหนัน” วิถีแห่งอันดามัน

ไม่เพียงประณีตศิลป์ชั้นสูงเท่านั้น ที่จัดเป็นมรดกวัฒนธรรมชั้นยอดแห่งคาบสมุทรมหาภาคใต้ หากแต่เครื่องจักสานอันผูกพันกับวิถีชีวิตผู้คนในฝั่งทะเลตะวันตก ก็นับเป็นผลงานเปี่ยมคุณค่า เพราะบอกเล่าเรื่องราวของผู้คนที่นำธรรมชาติอันงดงามรอบกายมาสร้างสรรค์ของใช้ในชีวิตประจำวัน แล้วพัฒนารูปทรงจนเป็นเอกลักษณ์กลายเป็นเครื่องจักสานเปี่ยมเสน่ห์แห่งท้องทะเลอันดามัน โดยเฉพาะเสื้อซึ่งชาวบ้านบรรจงสานจาก “เตยปาหนัน” อันสะท้อนภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างลึกซึ้ง

เตยปาหนัน หรือ “ลำเจียก” เป็นพืชตระกูลปาล์ม มักขึ้นอยู่ตามป่าโกงกาง ลักษณะลำต้นเป็นกอแตกกิ่งใบยาวเป็นพุ่ม สูงราว 5 เมตร ใบสีเขียว เรียวยาว ขอบหนาม เป็นวัสดุที่ใช้ในการทำเครื่องจักสานเฉพาะถิ่นของภาคใต้มาแต่โบราณกาล โดยเฉพาะชายฝั่งทะเลอันดามัน เพราะเนื้อเหนียว ทนทาน นิยมสานเสื้อ สอบ หรือกระสอบสำหรับใส่ข้าว หรือใส่พืชผลต่างๆ โดยเฉพาะในจังหวัดกระบี่ ซึ่งมีการสืบทอดกันมาในครอบครัว เพราะสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิต รวมถึงวัฒนธรรมประเพณี โดยเฉพาะชาวมุสลิม นิยมใช้เสื้อเตยปาหนันรองนุ่งที่สุหร่า ทั้งยังใช้เป็นเสื้อปูนอนของคู่บ่าวสาวที่จะต้องช่วยกันสานไว้หลายๆ ผืน นอกจากนี้ ในวาระสุดท้ายของชีวิต ก็ยังใช้รองศพก่อนนำไปฝัง จึงถือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผู้คนอย่างจริงแท้

*ความรู้และภูมิปัญญาเหล่านี้จะดำรงอยู่
สืบไปในอนาคต ตราบเท่าที่วิถีไทยยัง
คงอยู่ในทุกลมหายใจของผู้คนในสยาม
ประเทศนี้*

สำหรับในปัจจุบัน ผลิตภัณฑ์จักสานจากเตยปาหนัน ได้รับการส่งเสริมจากภาครัฐ จึงมีการพัฒนารูปแบบอย่างสวยงาม หลากหลาย กลายเป็นสินค้าสร้างรายได้ให้ชาวบ้านในท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นเสื้อปาหนัน หมอน กระเป๋า ซองบุหรี หมวกใส่ของเครื่องใช้สวย เป็นต้น

กระจูด จักสานงานบรรพบุรุษจากถิ่นใต้

ภาคใต้อุดมไปด้วยวนานาพืชพรรณที่สามารถนำมาทำเครื่องจักสานได้สวยงามหนึ่งในนั้นเครื่องจักสานที่มีความโดดเด่นต้องยกให้ผลิตภัณฑ์จากกระจูด ซึ่งเป็นวัสดุจากธรรมชาติที่มีความเหนียวและนุ่ม อีกทั้งมีคุณสมบัติพิเศษในการดูดซับความร้อนและมีความพรุนในการระบายอากาศสูง ชาวบ้านในภาคใต้ตั้งแต่ครั้งบรรพกาล

ความยืดหยุ่นของกระจูด ทำให้รูปทรงของงานหลายชิ้นดูสวยงามและมีเอกลักษณ์
The flexible character of Krajoed makes products from this material uniquely beautiful.

นิยมนำกระจูดที่มีอยู่ตามธรรมชาติจากป่าพรุมาปรับใช้ให้เข้ากับวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น โดยนำมาจักสานเป็น “สาด” หรือ “เสื่อ” กระจูดเพื่อปูนอน เนื่องจากลักษณะภูมิอากาศของภาคใต้ร้อนชื้น อีกทั้งจักสานเป็น “สอป” กระจูด หรือกระสอบเพื่อใส่ของ

การสานเสื่อกระจูดโดยทั่วไปนิยมสานลวดลาย มาตรฐาน คือ ลายซัดสอง หรือลายซัดสาม และมีการพัฒนาดัดแปลงลวดลาย เช่น ลายลูกแก้ว ลายดาวล้อมเดือน ลายดอกจันทน์ ลายก้านต่อดอก ลายโคม ลายแก้วเนื่อง ลายแก้วบ้านดอน ลายตัวหนังสือ เป็นต้น นอกจากเสื่อ และกระสอบแล้ว ปัจจุบันผลิตภัณฑ์จักสานจากลำต้นกระจูดยังได้พัฒนารูปแบบให้เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อใช้ประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางและเหมาะสมกับยุคสมัยมากขึ้น อาทิ หมวก กระเป๋า รองเท้าแตะใส่ในบ้าน ชุดรองจาน ชุดปูโต๊ะอาหาร เครื่องตกแต่งบ้าน เป็นต้น

แหล่งผลิตกระจูดที่สำคัญ อยู่ที่หมู่บ้านทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง หมู่บ้านบ่อกรัง จังหวัดสุราษฎร์ธานี หมู่บ้านสะกอม จังหวัดสงขลา หมู่บ้านทอนทอน จังหวัดนราธิวาส ปัจจุบันมีการผลิตจำหน่ายมากในตำบลเคร็ง อำเภอยะเอนก จังหวัดนครศรีธรรมราช

ย่านลิเภา

เครื่องจักสานย่านลิเภา ได้ชื่อว่าเป็นงานฝีมือชั้นเยี่ยมของภาคใต้ โดยเฉพาะบ้านหมน ตำบลท่าเรือ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งถือเป็นแหล่งผลิตสำคัญที่มีชื่อเสียงด้านงาน

หัตถกรรมย่านลิเภาที่มีเอกลักษณ์มากที่สุด ย่านลิเภาสืบทอดมาจากบรรพบุรุษหลายร้อยปี เริ่มจากการจักสานเครื่องใช้พื้นบ้าน จนกระทั่งเป็นที่รู้จักของคนเมืองหลวง เมื่อเจ้านายจากหัวเมืองได้นำขึ้นถวายในราชสำนัก และเผยแพร่ในหมู่เจ้านาย มาตั้งแต่สมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ จนในปี พ.ศ.2513 สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราชดำริ ให้สอนการสานย่านลิเภาในโครงการศิลปาชีพ โดยมีการพัฒนารูปแบบได้อย่างสวยงามประณีตเป็นที่นิยมอย่างกว้างขวางทั้งระดับท้องถิ่น ภูมิภาค และทั่วประเทศ

คุณสมบัติเฉพาะตัวของย่านลิเภาคือมีความเหนียว ทนทาน มีอายุการใช้งานยาวนานเป็นร้อยๆ ปี แต่กว่าจะได้ลิเภาจากปามา 1 เส้นนั้น จะต้องอาศัยทั้งความชำนาญ และประสบการณ์ในการมองหา แยกให้ออกระหว่างต้นหญ้าและลิเภาเนื่องจากมีลักษณะคล้ายกัน สถานที่ที่พบย่านลิเภาได้ง่ายคือจังหวัดนครศรีธรรมราช สตูล สงขลา ยะลา ปัตตานี นราธิวาส ปัจจุบันย่านลิเภาได้รับการพัฒนาจนกลายเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ มากมาย อาทิ กระเชอ เขียนหมาก กล่องใส่ยาเส้น พาน บันชา ชั้นดอกไม้รูปเทียน กรงนก กระเป๋าถือ

ทั้งหมดนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของผลงานหัตถกรรมชั้นเลิศที่ก้าวทันถึงวิถีภูมิปัญญา ณ คาบสมุทราภาคใต้ตั้งแต่อดีตจวบจนปัจจุบัน และจะดำรงอยู่สืบไปในอนาคต ตราบใดที่วิถีไทยยังคงอยู่ในทุกลมหายใจของผู้คนในสยามประเทศแห่งนี้ **๕**

Treasure of the South Crown Jewels of the Peninsula

Words JADE Photos SACICT

The South of Thailand, the land of ancient civilisation, has always been the home of Hauts Arts, be it exquisitely beautiful nielloware, intercatly patterned brocaded silk of Nakhon Si Thammarat, or lovely sea pandan leaf wickerwork. The folk wisdom, inherited through many generations, has been applied to make new, innovative products which are ready for both the modern world, domestic and international marketplaces. And now let us take you through the story of exotic crafts from the South.

NIELLOWARE: A GIFT FROM THE WEST, THE REST IS OURS

Nielloware is the popular and most talked about product fine arts from the South. It may come in the shape of a household utensil or jewellery made of silver or gold with engraved patterns and painted with niello amalgam solution to accentuate the engraved lines. Nielloware has become the truly striking objet d'art. But before the heavenly fame in Thailand, this craft is said to have travelled from a faraway land – the so-called western side of the world.

ย่านลิเภา เถาวัลย์ธรรมชาติกลายเป็นผลิตภัณฑ์ทรงคุณค่าด้วยภูมิปัญญาที่สั่งสมมา
 Yan Li Pao, the natural vine fern is transformed into glamorous products by southern folk wisdom.

Let's go back several millennia even before the time of the Romans, nielloware had already been there all along. Archaeological evidences indicated that a cosmetic case with an engraved pattern of early Roman warriors might be dated back to pre-Rome times. It was then thought to be taught extensively into the east, and then Thailand. The real origin of niello craft in Thailand is still controversial, some sources say we learnt this craft from the Portuguese envoys who travelled to forge ties with us During the reign of King Chetthathirat (Ramathibodi II: A.D. 1491 - 1529) of Ayutthaya Kingdom allowed these European traders to freely trade in Ayutthaya, Nakhon Si Thammarat, Pattani, and Mergui. Other sources citing Prince Narisara Nuwattiwong, that the people of ancient Nakhon Si Thammarat learnt this craft from India. Some say that it came from Iran. But, Prof Luang Visal Silapakam gave his opinion that the mixture of niello was born here at the very

province of Nakhon Si Thammarat.

No matter where the first niello in Thailand came from, there is one thing that cannot be denied: it is that Thai people are capable of applying, adjusting, and improving the nielloware to the fullest. During his reign, King Narai once sent for highly-skilled nielloware artisans to travel to Ayutthaya capital to make such wares for the king himself as well as for royal gifts for nobilities. Among them were Louis XIV of France and the Pope. Then in Ratanakosin period, niello was still considered haute arts of the royal court. There were evidences indicating that then-Nakhon Si Thammarat governor was a great patron for niello art and artisans who were practising, teaching, and training young Thais to the extent that they became the best nielloware artisans. This is why "Nielloware of Nakhon Si Thammarat" is a favourite hit of all time, even until now.

PRIDE OF THE HISTORY

Throughout history nielloware of Nakhon Si Thammarat made its appearance on numerous occasions – on royal seat and sedan chair made by artisans of Nakhon Si Thammarat for King Rama III of Siam, on Phuttan Kanchana Singhasna Throne of King Chulalongkorn (Rama V) and on other gift items that King Mongkut (Rama IV) of Siam sent to Queen Victoria of the United Kingdom, some of which are now on display at The Queen’s Gallery, Buckingham Palace. His Majesty King Bhumibol meanwhile chose niello cigarette case as a gift for Queen Elizabeth II of the United Kingdom, and niello cosmetic cases as gifts to the four nurses who assisted in the delivery and nursery rooms in Boston where he was born.

THE THREE CROWNS OF BEAUTY

Nielloware is known for its three types of beauty:

1. **Silver niello** – the black patterns made by niello amalgam on silver texture, the everlasting beauty.
2. **Gold niello** – the golden patterns made by painting gold-mercury mixture onto the texture.
3. **Accentuated Gold niello (Thom Ta Thong)** – gold painting is added onto the black texture to accentuate the pattern in an even greater extent. This type of nielloware was considered a rarity in Ayutthaya period.

Nielloware is decorated in nine elegant patterns: Kanok Plaeo, Bai Tes, Prajam Yam, Phum Khaobin, Krajang, Kaan Khod, Bua Kwam Bua Ngai, Med Bua, and image patterns. Each of the nine patterns are seamlessly interconnected and can be drawn freely.

NIELLOWARE AND ITS FUTURE

Because the art piece of premium quality requires both time and cost, the number of nielloware artisans today plummeted to very few, and the downtrend didn’t seem to ease. Her Majesty Queen Sirikit recognized the problem and the importance of this precious artistic heritage, she then sent for a number of nielloware artisans and instructors from Nakhon Si Thammarat to teach at Bangsai Arts and Crafts Centre to revive the nielloware art in Thailand.

Apart from the queen’s effort, the locals formed “Thai Nakhon” Club, a gathering of local nielloware artisans of

นครศรีธรรมราชยุคปัจจุบันถือเป็นจังหวัดที่มีช่างถนอมนคร
ที่มีฝีมือเยี่ยมที่สุดในประเทศ
Modern Nakhon Si Thammarat is the home of the country's
best nielloware artisans.

Nakhon SiThammarat with an aim at exporting high quality nielloware to foreign markets. Now, their artistic skills have been developed by leaps and bound, creating a much wider range of products for sales, such as ring, bracelet, pendant, knife, tray, chest, medicine box, tobacco case, and so on.

HAND-WOVEN FABRICS: THE GRAND CRAFT OF THE PENINSULA

Another craft that is second to none is the millenia-old technology of textile weaving imbued with charming patterns. The woven fabric is the fruit of accumulated cultural pieces and bits creating each locale's identity. Some of the prominent woven fabrics of the South are Nakhon Si Thammarat Brocade (Pha Yok of Nakhon Si Thammarat), Phumriang woven fabric, Koh Yor fabric, Juantani fabric, Na Muensri and many more.

PHA YOK OF NAKHON SI THAMMARAT: AESTHETICS OF THE FABRIC

Pha Yok of Nakhon Si Thammarat is the woven fabric that has been handed down from generation to generation. It has been praised as an example of priceless and fine fabric. PhaYok of Nakhon SiThammarat originally emerged into the picture as a simple cloth. It later was gradually developed into a magnificent woven fabric during late Ayutthaya to early Ratanakosin period. It has been assumed that Pha Yok of Nakhon Si Thammarat is a derivation of Kedah-style brocade back when the troops of Nakhon Si Thammarat conquered the southern neighbour in 1811. Some of the PoWs were skilled artisans who taught the locals this art of haute couture.

The processes of weaving Pha Yok of Nakhon Si Thammarat are more or less identical to the process of making Khid or Jok fabric of the Northeast. However, Pha Yok uses special patterns and uses freestyle heddle technique.

PATTERNS AND THEIR MEANINGS

Like most handwoven textiles elsewhere Pha Yok of Nakhon Si Thammarat comes in diffent patterns which signified status of the wearer. The fabric with Lai Kruai Choeng Sawng Song Chan (2-level cone-shaped pattern)

“ผ้าทอนาหมื่นศรี” ผ้าทอขึ้นชื่อของจังหวัดตรัง
“Na Muen Sri” signature woven fabric of Trang.

made with gold threads is worn by the royal family, nobilities, and high-ranking officials of the city. The patterns can be in two or three levels. Its special characteristic is that a supplementary warp is added onto the fabric to make Mudmee-like pattern such as in red, blue, purple, orange, and brown. Its body is woven in brocade style to accentuate such patterns like Kred Phimsen, or Pikun.

PhaYok with Lai Kruai Choeng Chan Diao (1-level cone-shaped pattern) woven with either Prajam Yam Kam Pu or Prajam Yam Kliao Bai Tes patterns are worn by second-class nobilities. Its body is woven in Pikun, Kaan Yaeng, Dok Khmer, and Lookkao Foong patterns with gold or silver yarns.

PhaYok with Lai Kruai Choeng Khanan (parallel cone-shaped pattern) is worn by commoners and pre-ordained monks. These fabrics are made of silk or combined cotton and silk.

PhaYok of Nakhon Si Thammarat means more than just clothing. It is also an artistic work full of aesthetics.

PHUMRIANG WOVEN FABRIC: THE WISDOM OF MUSLIM ANCESTORS

Phumriang fabric is the local craft of muslim-dominant Phumriang community of Chaiya district, Surat Thani province. Though the craft had been passed on through generations of interracial mix, the modern-day Phumriang fabric maintains its original patterns and characters heavily influenced by Islam – the silver and gold brocades. It is widely known that Phumriang fabric features unique and beautiful patterned silk.

Phumriang fabric comes in two different functions. The Phumriang for daily use is woven with cotton for its strength and durability, while the Phumriang for ceremonial use is silk-woven with exquisite brocade. It is worn by people going to masjids, civil events, and weddings. In the past, the use of ceremonial Phumriang was exclusively among the nobilities or high-ranking government officials and they were not sold anywhere.

PHUMRIANG BROCADES

Phumriang brocade is done by Yok Dok technique or make embroidery patterns using freestyle heddle technique. Nowadays, the number of skilled artisans who can adeptly make such silver and gold brocades are frighteningly small as such processes are very complicated and must be done manually or on traditional looms. Some of the popular patterns for Phumriang fabric are Rajawat, Dok Pikun, Dok Khoam, Noppakao, and Yok Bed Laem Pho patterns.

NAMUENSRI WOVEN FABRIC:

A CENTURY-OLD RELATIONSHIP

Namuensri woven fabric has been around since even before the World War II. Roughly classified as a brocaded silk with vividly dyed special warp of red background and yellow foreground. Some of the traditional patterns decorating Namuensri fabric are Rajawat Hong, Lukkaeo, Kaeo Ching Duang, Dok Chan, and Dao Song Duean patterns. Some new patterns have also been developed and such as Lukkaeo Yan and Maakruk Yan. Today, a part from clothing, the fabric it can be made into numerous items such as handkerchief, breastcloths, and as coffin runner – Namuensri community's century-old ceremonial cloth.

JUANTANI FABRIC: HERITAGE OF THE DEEP SOUTH

Juantani fabric has long been the signature textile of Pattani province – since Ayutthaya period back when the province was called Petani by the Malays and Fatâni by the Arabs. Pattani was a prominent trading ground, serving as crossroads for traders from India, Japan, China, the Netherlands, and Portugal. The trade and cultural mingling brought about interconjugation between fabric weaving techniques of different nations.

The term Juantani is believed to be derived from Juwa-Tani meaning "groove." This type of woven fabric was specifically located in the deep south of Thailand. The once lost Juantani fabric was done by weaving silk threads of 5-6 contrasting colours. Its header and footer, usually come in red. Later, historians indicated that

Juantani fabric appeared in some of the ancient Thai literatures as quoted that:

*"Dressed up in Golden Tani fabric and
pink breastcloth, the two waited and waited.
The two finally gave up and went away
at dusk fell"*

Composition of King Phutthayodfa Chulalok (Rama I), 1971:145, Panji Dalang, Episode: Misa Permang Guning and Misa Yang Sari in quest of Kuda Viraya in Bali, the story depicts two characters were dressed up in Tani brocade.

A document on ancient fabrics now on display at the National Museum of Thailand indicated that Juantani fabric was woven with silk in pattern that looked like horizontally-placed Kris (Javanese asymmetrical dagger), with the technique of ikat (like Poom or Mudmee fabric).

BATIK: THE MANY COLOURS OF THE SOUTH

Batik fabric produced in the South of Thailand is the terminal of the cultural journey from Java, then Malay peninsula, and crossing the border into Thailand. Thai people know Batik by the name of Pha Phan (binding cloth) and by "Bateh" or "Pateh", the dialectal pronunciation of Batik. Local custom is that Batik is worn by wrapping around the wearer's body.

Batik was originated in Java. Its original form was a piece of cloth decorated with dotted patterns. It is, therefore, a type of decoration very popular in Indonesia, Malaysia, and the South of Thailand. Many patterns are inspired by vivid imagination and liberal creativity of designers with differences vary in different locales demonstrating civilisation, culture, and traditions of each area.

Batik of today are in various types and forms, but there are mostly two types of Batik patterns – printing patterns and drawing patterns. Printing patterns are the designs that can be connected when many of the squared patterns are connected together. Drawing patterns are mostly sketched onto a piece of paper before being copied onto the fabric with the help of a "Canting", a

คนไทยรู้จักบาติกในชื่อต่างๆ เช่นบาติก บาเต๊ะ หรือปาเต๊ะ
Batik is known in Thailand in several names: Batik, Bateh.

spouted tool shaped like a pen with molten wax container. Drawing patterns are usually unique and are not distributed en masse.

SEA PANDAN WICKERWORK: THE ANDAMAN LIFESTYLE

Not only high arts are counted as the cultural heritage of Thailand's southern peninsula. Ordinary sea pandan wickerwork that is considered the lifeline of the people of the west coast of the South can be counted as priceless objet d'art as well. The fine craft shows perfectly the lifestyles and the clever way ancient people made use of things around them, creating the charming wickerwork of Andaman that we are going to talk about.

Sea Pandan or Lamjiak in Thai is a plant in the Palmyra family and grown well in mangrove areas or wetlands. Sea Pandan is of around 5 metres tall, with green, long, thorny leaves, and has always been the best raw material for wickerwork in the South of Thailand, especially along

the Andaman coast. Its special quality of toughness, pandan plant is ideal for making mats and sacks for rice or other crops. In Krabi, pandan wickerwork is considered the local cultural bloodline especially for its Muslim population. Mat woven with pandan is widely used as namaz mat both in masjids and mattresses in households. At time when a person leaves the world, pandan mat is also used to carry or prop up the body of the deceased before burying. Pandan wickerwork is truly the craft of life of people here in the South.

Today, products from pandan leaves are heavily supported by the Government. As we can see from wider range of products such as mat, pillow, bag, tobacco case, chest, and so on which generate extra income for many communities.

Mrs Lamul Lidi, head of Baan Wang Hin Handicraft Development Group of Khlong Thom district, Krabi Province, disclosed to SACICT Living Thai that she was

These knowledge and wisdom will remain in the land as long as the Thai cultural heritage still runs in our veins

taught the craft by her mother. At first, they wove pandan leaves into rice sacks to keep paddy after harvesting season, and rice storage for use in her house. At free time, she experimented, and ended up developing many new products from pandan leaves. The new products sold very well and the group made handsome income from it.

Pandan mats cost from 50 baht to 1,000 baht depending on sizes, patterns, and levels of difficulty of making.

KRAJOOD — THE WEAVING WISDOM OF THE SOUTH

One of the most important cultural identifiers for the southern handicrafts is Krajoed. Krajoed or sedge is a natural material with flexibility and softness. Its porous texture makes it, according to the locals, the most ventilated material in the area. The southern ancestors are known to have applied Krajoed turiving in nearby forests into their lives. It is mostly made into sacks, and most importantly, bedding mats, as the climate of the South is hot and humid.

Traditional Krajoed craft mostly features a few standard patterns — patterns number 1, 2, and 3. But now, new patterns have emerged on the basis of the traditional ones, such as the patterns of Lukkaew (crystals), Dao Lom Duean (moon surrounded by stars), Dok Chan (asterisk), Kaan Tor Dok (flower and its branch), Khoam (lantern), Kaewnueang, Kaew Baan Don, and Tua Nangsue (alphabets) patterns. Apart from mats and sacks, Krajoed is now developed into a wide range of products such as

hat, bag, slippers, dinner table plate mat and table mat, as well as home decorative items.

Thailand's prominent Krajoed-making communities are scattered throughout the southern region — one in Baan Thale Noi in Phatthalung province, one in Bo Krang village of Surat Thani province, another in one in Sakom village of Songkhla province, Thonthon village of Narathiwat province, and Tambon Khreng, Cha-uad district of Nakhon Si Thammarat province.

YAN LIPHAO

Yan Liphao wickerwork is considered the prime craft of the South, especially in Baan Mon village, Tambon Tha Reua, Mueang district of Nakhon Si Thammarat, where Yan Liphao has been the village's main trade for hundreds of years.

Starting off as a banal household handicraft, Yan Liphao is now known throughout the country thanks to uses of Yan Liphao by local nobilities and tributes sent to Bangkok since early Ratanakosin period. In 1970, Her Majesty Queen Sirikit graciously Yan Liphao courses in her royally-founded SUPPORT Foundation. Since then, Yan Liphao wickerwork has been developed to be beautifully-crafted products in the local, regional, and national levels.

This is just a small part of the top-of-the-line handicrafts that reflect the wisdom of the southern peninsula throughout the history. These knowledge and wisdom will remain in the land as long as the Thai cultural heritage still runs in our veins. ■

เชิดชู

ครูช่างศิลปหัตถกรรม 2559

Master Craftsmen of 2016

เรื่อง กฤตสอร สิงคองสิน ภาพ ศ.ศ.ป.

Words Kitsaon Singkongsin Photos SACICT

นับแต่อดีต ประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็น “บ่้าหลอมทาววัฒนธรรน”
ที่ประสบความสำเรีจอย่างดีเยี่ยมในการหล่อหลอมความหลากหลายทางชาติพันธุ์
ของผู้นคนจากทั่วโกลและใกล้ที่ไต่เดินทางเข้ามาตั้งรกรากในดินแดนนี้
ให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข สามารถร่วมกันสร้างสรรค์
ความรุ่มรอยทาวศิลปหัตถกรรมที่มีอัตลักษณ์ไทยและส่วต่อให้เป็น
มรดกทาววัฒนธรรนอันน่าภาคภูมิใจจากรุ่นสู่รุ่น

Thailand has been dubbed the “Cauldron of Cultures”
that melts down various cultures and traditions from people of
different origins who wandered off their trails to settle
on this fertile land. And now, these people of different origins are
living in harmony, in the pool of enriched and
distinguished heritage of arts and crafts that are passed
on through lineage and generations.

อย่างไรก็ดี ในความเร่งร้อนของวิถีแห่งโลกไร้พรมแดนเช่นทุกวันนี้ ทำให้คนหนุ่มมากต้องละทิ้งวิถีดั้งเดิม เพื่อเกาะติดกระแสความเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงและเกิดขึ้นตลอดเวลา เป็นเหตุให้ศาสตร์และศิลป์มากมาย ต้องสูญหายไประหว่างทางอย่างน่าเสียดาย

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ SACICT ได้ตระหนักถึงปัญหาที่ว่านี้ รวมทั้งเห็นความสำคัญของบรรดาช่างศิลปะที่มีฝีมือ ซึ่งได้สั่งสมองค์ความรู้ และมุ่งมั่นรักษาภูมิปัญญา แห่งบรรพชน โดยนำทั้งศาสตร์และศิลป์ในเชิงช่างมาสร้างสรรค์งานหัตถกรรมอันมีเอกลักษณ์ อีกทั้งยัง ถ่ายทอดภูมิปัญญาและความรู้ให้แก่ชุมชนและผู้สนใจอย่างต่อเนื่อง SACICT จึงได้ดำเนินงานโครงการเชิดชู “ครูช่างศิลปหัตถกรรม” โดยทำการค้นหา และคัดเลือกบุคลากรผู้เชี่ยวชาญในการสร้างสรรค์งานหัตถกรรม พื้นบ้านเพื่อยกย่องเชิดชูเป็น “ครูช่างศิลปหัตถกรรม” พร้อมจัดทำข้อมูลเผยแพร่เป็นเกียรติประวัติ ตลอดจนนำเสนอผลงานงานของครูช่างเหล่านั้นให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง อันเป็นช่องทางหนึ่งของการอนุรักษ์ศิลปหัตถกรรมไทยให้คงอยู่สืบไป

สำหรับในปีนี้มีผู้ที่ได้รับการเชิดชูในฐานะ “ครูช่างศิลปหัตถกรรม ประจำปี 2559” รวมทั้งสิ้น 15 ท่าน ซึ่งแต่ละท่านล้วนเต็มเปี่ยมด้วยองค์ความรู้และจิตวิญญาณในการสืบสานงานหัตถกรรมไทยให้คงอยู่คู่ แผ่นดินสืบไป

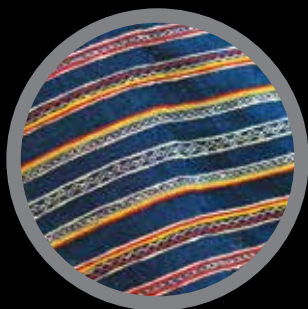
However, amidst the hustle and bustle of the modern borderless world, the majority of people are forced to abandon their original lifestyles and their selves to turn to the more vigorous changes in the worldly issues. Pitifully, many sciences and arts have succumbed to the speed of modernity and got lost along the way.

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization), or SACICT, foresees the imminent extinction and the importance of the artistic national heritage, artisans, their skills, techniques, and accumulated wisdom. The skills and techniques of elaborate arts and crafts of Thailand, through SACICT, are continuously transferred to communities and interested public. To an even greater extent, SACICT also pushes a “Master Craftsmen” project by searching, selecting and honouring these skilled craftsmasters, and publicising their profiles and their work into larger audience.

This year, fifteen Thailand’s SACICT Master Craftsmen of 2016 are full of knowledge and goodwill spirit to preserve and prolong the lifelines of Thai arts so that they remain our national heritage forever.

“ Preserve the Pwo Karen woven fabric and all its ups and downs of patterns into the fabric of perseverance. ”

ครูอารีย์ กงจก

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องทอ (ผ้าทอกะเหรี่ยง) จังหวัดราชบุรี

นี่คือปณิธานในการทำงานของ “ครูอารีย์” ตัวอย่างของช่างหัตถศิลป์ที่มีความมอดุสาหะในการสร้างสรรค์ผลงานและสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นด้วยเห็นว่าผ้าทอพื้นถิ่นของกะเหรี่ยงบ้านคาซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกระเหรี่ยงโปว์นั้นมีรากทางวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าควรแก่การอนุรักษ์ไว้และเผยแพร่ออกไปเพื่อส่งต่อให้คนรุ่นหลัง นอกจากนี้ ครูยังได้สร้างสรรค์การทอลายผ้ากะเหรี่ยงแบบใหม่ๆ ที่สวยสะดุดตา รวมทั้งพัฒนาเนื้อผ้าให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นอีกด้วย

“ มุ่งมั่นสืบสานตำนาน
ผ้าทอกะเหรี่ยงโปว์
เก็บบันทึกทุกกลายชั้นลง
ของเส้นฝ้ายบนพื้นผ้า
ผ่านลมหายใจของความมานะ ”

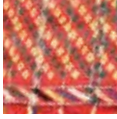
Khru Aree Kongjok,

Master Craftsman of 2016

in Weaving Arts (Karen woven fabric),

Ratchaburi province.

This is the determination of Khru Aree, the example of master craftsman with high level of diligence and creativity under the conservation effort of local Pwo Karen woven fabric. The Pwo Karen woven fabric is derived from the very sophisticated cultural roots worth passing on to later generations. Besides, Khru Aree also invented new patterns for her ancestral fabric and improved the use of new raw materials.

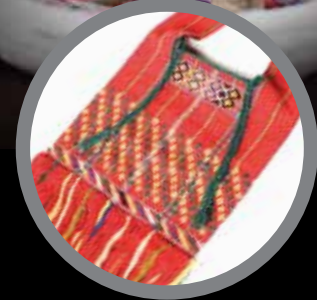

ครูสมศรี ปรีชาอุดมการณ์

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องทอ (ผ้าทอกะเหรี่ยง) จังหวัดเชียงใหม่

ไม่ว่าโลกทุกวันนี้จะหมุนเร็วแค่ไหน หรือเปลี่ยนไปเช่นไร “ครูสมศรี” ก็ยังคงมุ่งมั่นสานต่อการทอผ้าห่ม 13 ลาย และ ย่ามหางยาว อันเกิดจากภูมิปัญญาแห่งปกาเกอญอที่เน้น การย้อมสีจากวัสดุธรรมชาติ ครูบอกว่าเหตุผลหลักก็เพราะ เธอมองว่าสองสิ่งนี้คือเอกลักษณ์ที่บรรพบุรุษสร้างไว้และ นับวันแต่จะสูญหายไปตามกาลเวลา จึงจำเป็นที่จะต้อง อนุรักษ์ไว้ลูกหลานจะได้เห็นคุณค่าภูมิปัญญาซึ่งบ่งบอก อัตลักษณ์ของชนเผ่าที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน

“ เราทำเพราะเรารัก อยู่กับป่าต้องนับถือป่า
ดูแลป่า ธรรมชาติสร้างคุณค่าทุกสิ่ง
ผ้าทอกะเหรี่ยง คือผลผลิตจากธรรมชาติที่ดูแลเรา”

*“I do it out of love. I live in the forest,
I must take care of it. The mother nature makes
it all, just like Karen woven fabric – the fruit of
nature that nurtures our lives.”*

Khru Somsri Preechaudomkarn

Master Craftsman of 2016

in Weaving Arts (Karen woven fabric), Chiang Mai province.

No matter how fast the world is spinning or how far the advancement is going, Khru Somsri continues the making of 13-patterned blankets and Yam Hang Yao (long-tailed satchel), the artistic fruit of Sgaw Karen that strictly uses natural dyes. She said these two artefacts are the identity derived from her ancestors and now they are facing imminent danger of extinction. It is necessary for the woven fabric of Sgaw Karen to be preserve so that the later generations can still see the gem of wisdom which is their own identity.

“ ซิ่นเก่าโบราณเป็นภูมิปัญญาที่ล้ำค่า และเป็นผลผลิตทางวัฒนธรรมของชนเผ่าไทลื้อที่คู่ควรต่อการอนุรักษ์ ”

ครูบัวเลียว ล้อยศ

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องทอ (ผ้าทอไทลื้อ) จังหวัดน่าน

ที่ว่านี้คือมุมมองของ “ครูบัวเลียว” ซึ่งมีต่อการอนุรักษ์ และการสร้างสรรค้ผลิตภัณฑ์ผ้าทอไทลื้อ นอกจากจะอนุรักษ์ ภูมิปัญญาการมัดหมี่ หรือมัดก่านของไทลื้อ ที่เน้นการย้อม สีสรรรมชาติและถักทอลวดลายดั้งเดิม อย่าง ลายยกมุก โบราณ ลายซิ่นคั่น และลายซิ่นมุกแล้ว ครูบัวเลียวยังนำลวดลาย ก่านโบราณมาประยุกต์เข้ากับเทคนิคสมัยใหม่ เกิดเป็นลาย ไข่มุก ลายรูปสัตว์ และลายอื่นๆอันงดงามไม่แพ้กันอีกด้วย

“ Ancient wraparound skirts of Tai Lü people are our precious wisdom and the cultural product that should be preserved ”

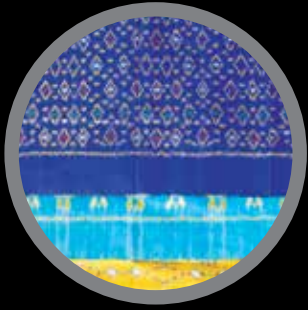

Khru Bualiao Lueyot

Master Craftsman of 2016

in Weaving Arts (Tai Lü woven fabric), Nan province.

This is the view of Khru Bualiao on the preservation and continuation of Tai Lü woven fabric. Besides her preservation effort of Mudmee or Mud Kean typical Tai Lü fabric that emphasises natural dyes and traditional patterns such as ancient pearl (Muk Boran), Sin Khan and Sin Muk, Khru Bualiao also applies some of the ancient patterns in modern techniques to recreate new patterns such as leaves, animals and many more.

ครูขวัญภากรณ์ พรหมสุภ

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องทอ (ผ้าจวนตานี) จังหวัดปัตตานี

ผ้าพื้นเมืองประจำถิ่นของปัตตานีคือ “ผ้าจวนตานี” หรือที่เรียกกันว่า “ผ้าล่องจวน” “ผ้าลิมา” หรือ “ผ้าจัว” นั้นแทบจะเรียกได้ว่าสูญหายไปแล้วหากไม่เป็นเพราะมีผู้ที่หลงใหลในงานสิ่งทอเช่น “ครูขวัญภากรณ์” ตัดสินใจไปหยิบผ้าเก่าๆ ของคนเฒ่าคนแก่มาแกะลายแล้วทอขึ้นใหม่ อีกทั้งยังได้รวบรวมสมาชิกเกือบ 20 คนร่วมกันฟื้นฟูผ้าเอกลักษณ์ ซึ่งเกิดจากการผสมผสานทางวัฒนธรรมของผ้าทอพื้นถิ่นกับผ้าทอจากต่างแดน โดยยังคงเน้นเอกลักษณ์ของหัวซิ่นสีแดง และท้องผ้าที่ใช้สีตัดกัน อย่างเหลือง ม่วง เขียว ผสานกับการเทคนิคการมัดหมี่แบบอีสาน มัดเป็นลวดลายโบราณ อาทิ ลายเข็มขัดทอง ลายตะเกียงดาว ลายปูกี และลายรักเร่ที่สร้างเสน่ห์ให้ผ้าทอแดนใต้ ผ้าจวนตานีอาจมีความแตกต่างออกไปก็ตรงสีสັນที่มีมากกว่าผ้ามัดหมี่เมืองอีสานจากการเป็นคนในพื้นที่ทำให้ ครูขวัญภากรณ์ รักและภูมิใจ

Khru Natchadaporn Phromsuk

Master Craftsman of 2016

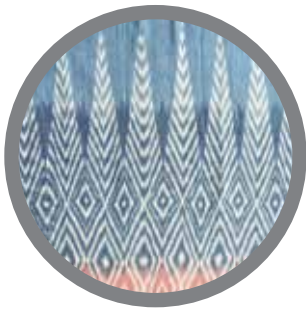
in Weaving Arts (Juantani fabric), Pattani province.

Pattani’s local fabric is Juantani, or alternatively called Long Juan, Lima or Juwa fabric. This particular fabric would have gone extinct if there had been no one to continue making it like Khru Natchadaporn. She one day decided to pick some of the patterns from ancient pieces of clothes and copied them, making them new. She also gathered around some 20 weavers in her community to preserve and continue making this multi-ethnic fabric renowned for its red header and contrasted body colours such as yellow, purple and green. With a twist of Isan’s Mudmee or ikat techniques applied to create new patterns such as Khemkhad Thong (golden belt) pattern, Takiang Dao (starry lamp) pattern, Pukah pattern, and Rakre pattern, Juantani fabric can be distinguished by its colourful nature and it is the pride of Khru Natchadaporn.

“ I want to preserve and revive Juantani fabric back to life. When there is no one else to do it, there will still be me. ”

“ อยากสืบสาน
ตำนานผ้าจวนตานี
ที่กลับมามีชีวิตอีกครั้ง
แม้วันหนึ่งเกิดไม่มีใครทำแล้ว
เราก็จะทำต่อไป ”

ครูทองสิริ ปุกแก้ว

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องทอ (ผ้าย้อมคราม) จังหวัดสกลนคร

ด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าประหลาดใจที่ “ครูทองสิริ” ยังคงรังสรรค์ผลงานผ้าย้อมครามจากโครงสร้างที่แบ่งเป็นห้องชั้น สู้แรงบันดาลใจในการทอผ้าฝืนแรกในชีวิต โดยใช้เส้นด้ายที่ทำด้วยมือ พิถีพิถันในการเตรียมหม้อมคราม คัดค้นการมัดลายที่เป็นเอกลักษณ์ ตลอดจนย้อมสีครามให้คงตามแบบธรรมชาติ นอกจากจะสร้างสรรค์งานผ้าย้อมครามจนเป็นที่นิยมทั่วไปแล้วครูทองสิริยังก่อตั้งศูนย์การเรียนรู้ผ้าย้อมครามทองสิริ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่สนใจได้เข้ามาเรียนรู้ภูมิปัญญาพื้นถิ่นอีกด้วย

“ ภูมิปัญญาการทำผ้าฝ้ายย้อมคราม ยังคงลวดลายเอกลักษณ์ที่สะท้อนวัฒนธรรมของชนเผ่าไทโยย ถ้าเราไม่สานต่อแล้วใครจะทำต่อจากเรา ”

“ The wisdom of indigo-dyed fabric remains our cultural identity of Tai Yoy. If it wasn't for us to preserve and continue it, who would? ”

Khru Thongsiri Pookkao

Master Craftsman of 2016

in Weaving Arts (Indigo-dyed fabric), Sakon Nakhon province.

It is not a surprise that Khru Thongsiri is still seen preserving the art of indigo-dyed fabric. From its popular wasp-nest structure to the inspiration to weave the very first fabric of hers life using hand-made yarns, careful preparation of indigo pot, invention of distinguished patterns and natural dyeing.

Khru Thongsiri is not only the modern pioneer of indigo-dyed fabric, she also opened the indigo-dyed fabric learning centre and now the centre welcomes those who are interested in the art to learn about their local heritage.

“ช่างทำกี่ ต้องทอผ้าเป็น เพื่อจะได้รู้จุดอ่อนของกี่
สร้างคุณค่าตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการทอ
เพื่อนำไปสู่พื้นผ้าทออันงดงามต่อไป ”

ครูจรรยา พาระมี”

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องมือ (สืบเส้นยืน-ทำกี่) จังหวัดราชบุรี

แนวคิดในการทำที่ทอผ้าซึ่งเป็นต้นทางของผ้าทอ ของ “ครูจรรยา” ได้รับการยอมรับในแวดวงผ้าทอของไทยอย่างกว้างขวาง ก่อนที่จะมาเป็นครูช่างทำกี่ที่มีฝีมือเลื่องชื่อ ครูจรรยาได้ทำการศึกษา ทดลอง เพื่อพัฒนาที่ทอผ้าให้มีคุณภาพ ทอดี ทอเบา และสามารถทอผ้าได้เร็ว ครูบอกว่าเคล็ดลับอยู่ที่การทำตะกอล และไม้รองหน้าผ้าที่ต้องอยู่ในระดับที่พอดี จากความรู้ความเชี่ยวชาญดังกล่าวทำให้ครูจรรยาได้รับเชิญจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ให้เป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษ อันนำมาซึ่งความภาคภูมิใจแก่ครูอย่างยิ่ง

“ It is necessary for a looms-maker to know
how to weave in order to detect any weakness of
the loom one makes. A good loom makes a good fabric. ”

Khru Jaroon Pharami

Master Craftsman of 2016

in Wood Arts (Loom making), Ratchaburi province.

The loom-making idea of Khru Jaroon is well received by Thailand’s weaving society. Before becoming the popular loom-maker, Khru Jaroon studied thoroughly and extensively so as to make excellent and high-quality looms that are lightweighted and can weave quickly. He said the secret is the heddle-making and the right size of wooden board. He was often invited by the Faculty of Fine and Applied Arts, Thammasat University, as a specialist instructor.

“ เครื่องดนตรีที่เล่นได้เสียงไพเราะ
อย่างอังกะลุงจะเข้าถึงหัวใจทุกคน
ทุกศาสนาก็สามารถเป็นนักดนตรีได้
โดยไม่มีข้อจำกัด ”

ครูพิรศิษย์ บัวกั๋ง

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องไม้ (อังกะลุง) จังหวัดนนทบุรี

การที่คุณพ่อปลูกฝังให้เล่นดนตรีไทยมาตั้งแต่เด็กได้สร้างความประทับใจให้กับ “ครูพิรศิษย์” ทำให้เร่งเรียนรู้อาจจะสามารถสร้างเครื่องดนตรีได้หลากหลายชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อังกะลุง ที่ได้เริ่มทำมาตั้งแต่ปี 2526 ครูพิรศิษย์บอกว่าหัวใจสำคัญในการสร้างอังกะลุงให้มีเสียงไพเราะนั้นต้องเริ่มที่การเลือกไม้ไผ่เลยทีเดียว คือต้องเลือกไม้ไผ่แก่ ไม่ควรมีเชื้อไฟ ไม้หนาหรือบางเกินไป เพราะถ้าบางเกินไปเสียงจะไม่คงที่ ความหนาแน่นของเนื้อไม้ไผ่จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการรังสรรค์เครื่องดนตรีที่ทรงคุณค่า

ครูพัชรินทร์ บินเจ๊ะมิง

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องสาน (สานกระจูด) จังหวัดนราธิวาส

นี่เป็นเสียงที่สะท้อนความมุ่งมั่นของ “ครูพัชรินทร์” ที่ยังคงพัฒนางานจักสานกระจูด หัตถกรรมจากวัสดุพื้นถิ่นของจังหวัดนราธิวาสอยู่จนปัจจุบัน ครูพัชรินทร์พูดถึงเคล็ดลับในการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์สานกระจูดว่านอกจากต้องเลือกกระจูดที่มีลำต้นสมบูรณ์แล้วยังใช้เทคนิคการผลิตแบบดั้งเดิม ในส่วนของลวดลายครูยังคงอนุรักษ์ลวดลายแบบดั้งเดิมไปพร้อมๆ กับการปรับประยุกต์ลวดลายใหม่ๆ และพัฒนาสีสันให้ทันสมัยตรงใจผู้บริโภคยิ่งขึ้น

“ หากวันหนึ่ง
ต้องจากโลกนี้ไป
ก็ยังดีใจที่ยังมีคน
ทำกระจูดในชุมชนอยู่ ”

Khru Pheerasit Buathang

Master Craftsman of 2016
in Wooden Arts (Angklung making)
Nonthaburi province.

“*The sound of Angklung enters every heart. Everybody from every religious background can be a musician without limitations.*”

His father's intention to make him a musician has left a good impression on him. Khru Pheerasit learnt about musical instruments and is now able to make a wide range of Thai musical instruments, especially Angklung. First tried in 1983, Khru Pheerasit said that the key factor to make Angklung sound well is the selection of raw material, in this case bamboo. A fully matured bamboo trunk with perfect size without fibre is what Angklung needs. The density of bamboo wood is also important to make such a precious musical instrument.

“*When one day I die, I will still be happy to know that there are still some people who make Krajoed basketry in our community.*”

Khru Phatcharin Binjehming

Master Craftsman of 2016
in Wickerwork (Krajoed basketry), Narathiwat province.

This is the reflection of determination of Khru Phatcharin, who incessantly develops Krajoed work from locally-found raw materials in Narathiwat province. She said that the secret of Krajoed making is the perfect stalk, traditional techniques and traditional patterns that have been adjusted to cater to the modern consumers.

“ เวลาเหลาไม้ไผ่เหมือน
เอาจิตวิญญาณใส่ลงไป
คนที่มาหัดทำนั้นต้องสนใจจริง
มีเท่าไรจะสอนให้หมด
จนกว่าว่าวนั้นจะขึ้นได้ ”

ครูเวียง ตังรุ่ง

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องกระดาษ (ว่าวควาย) จังหวัดสตูล

ครูเวียง เป็นหนึ่งในสามทหารเสือของชมรมว่าวสตูลที่
ร่วมกันรักษาหัตถกรรมพื้นถิ่นขนาด 1.50 เมตรที่พุ่งขึ้นสู่ฟ้า
พร้อมเสียงอันน่าอัศจรรย์และมีการแข่งขันประจำปีมาตั้งแต่
ปี 2516 ความตั้งใจของ “ครูเวียง” คือจะรักษาและส่งต่อ
องค์ความรู้ในการทำว่าวควายให้แก่คนรุ่นหลัง ครูเวียงมองว่า
ว่าวควายนั้นเป็นงานหัตถศิลป์ที่ใช้วัสดุเรียบง่ายแต่แฝงไว้ด้วย
ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สร้างอัตลักษณ์ให้กับจังหวัดสตูล การสืบสาน
งานหัตถกรรมแขนงนี้จึงเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ

“ *Bamboo sharpening should be
made with spirit. One who does
this job must put one's whole
heart to it. I am determined
to teach them all to make kites,
until they all can fly.* ”

Khru Wiang Tangroon

Master Craftsman of 2016

in Paper Craft (Buffalo kite), Satun province.

Khru Wiang is one of the three musketeers of the
Kite Club of Satun province who creates a gigantic
kite of one and a half metre wide and fly it to the sky.
The Kite Club has been organising the kite contest
since 1973. Khru Wiang's intention is to preserve and
transfer his accumulated wisdom and techniques to
the later generations. He views that his invention of
buffalo kite is more than just a simple kite. What's
hidden behind it is the local wisdom and the precious
identity of Satun province.

“ งานเครื่องทองยัดลายที่คิดขึ้นมา
ล้วนต้องใช้เวลาในการคิด ต้องทำด้วยใจรัก
จึงอยากเก็บศิลปะทองยัดลายไว้ในใจตลอดไป ”

ครูพงษ์มิต อุนันท์

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559 สาขาเครื่องทอง
(เครื่องทองยัดลาย) จังหวัดเชียงใหม่

“งานเครื่องทองยัดลายที่คิดขึ้นมาล้วนต้องใช้เวลา
ในการคิด ต้องทำด้วยใจรัก จึงอยากเก็บศิลปะทอง
ยัดลายไว้ในใจตลอดไป”

ความในใจของ “ครูพงษ์มิต” ที่มีต่อการสร้างสรรค์
หัตถกรรมทองยัดลายอันวิจิตรที่ได้คิดค้นขึ้น ครูพงษ์มิต
บอกว่าจุดเด่นของทองยัดลายอยู่ที่ความโปร่งทั้งด้าน
หน้าและด้านหลัง ทำให้สามารถมองเห็นความงามได้
ถึง 3 มิติ โดยผลงานของครูนั้นได้รับแรงบันดาลใจจาก
ธรรมชาติรอบตัว อาทิ ลายนกยูง ลายแมลงปอ ลาย
ดอกกุหลาบหิน ลายดอกชบา และลายดอกทานตะวัน
เกิดเป็นเครื่องทองลวดลายวิจิตรอันโดดเด่นของประเทศ

“ *The work of goldsmith filigree takes time and patience.
The artisan who makes this kind of work must love it
with one's whole heart. I personally want to keep
this art in my heart forever.* ”

Khru Phongmit Upanan

Master Craftsman of 2016

in Goldsmith Crafts (Filigree goldsmith), Chiang Mai province.

The words from Khru Phongmit's heart on the creation of precious filigree art that he invented. He said the highest point of gold filigree art is its transparent nature on both sides, thus creating the exquisite beauty from all three dimensions. Khru Phongmit's work and patterns are inspired by the surrounding nature, such as from peacock, dragonfly, stone rose, Chinese rose, and sunflower patterns.

“ การทำบาตรอย่าคิดแต่เรื่องเงินทอง เงินทองก็มีวันหมดไป แต่พระพุทธศาสนายังคงอยู่ ”

ครูหิรัญ เสือศรีสม

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องโลหะ (ทำบาตร) กรุงเทพมหานคร

“การทำบาตรอย่าคิดแต่เรื่องเงินทอง เงินทองก็มีวันหมดไป แต่พระพุทธศาสนายังคงอยู่” แรงบันดาลใจของ “ครูหิรัญ” ในอันที่จะอนุรักษ์สืบสานการทำบาตร หัตถกรรมอันทรงคุณค่าของชุมชนบ้านบาตรให้คงอยู่ ครูกล่าวด้วยความภาคภูมิใจว่าชุมชนบ้านบาตรยังคงรักษาวิธีการทำบาตรด้วยมือในทุกขั้นตอน และยังคงเอกลักษณ์รูปทรงบาตรแบบโบราณ คือทรงไทยเดิม ทรงตะโก ทรงมะนาว และทรงลูกจันทร์หรือทรงหัวเสือเอาไว้ ขณะเดียวกันก็มีการประยุกต์การทำบาตรขนาดเล็กเพื่อขายเป็นของที่ระลึก ซึ่งเป็นช่องทางหนึ่งในการรักษาภูมิปัญญาการทำบาตรแบบดั้งเดิมให้คงอยู่สืบไป

“ One should not think of earning handsome money from making alms bowls. Money can be depleted, but the religion must remain. ”

Khru Hiran Seuasrisom

Master Craftsman of 2016

in Metal Crafts (Alms bowl), Bangkok

The inspiration of Khru Hiran in the conversation of alms bowl-making – the precious handicraft of Ban Baat community in the heart of Bangkok. He is specially proud that his community is the only one in the country that strictly preserves the traditional techniques in every step. He makes a wide range of alms bowls in various shapes: traditional Thai shape, Tako (diospyros fruit) shape, lime shape, Look Chan (oval shape) and Hua Seua (tigerhead) shape. He also makes miniature alms bowl as souvenirs, this, he said is a way to preserve the art of alms bowl so that it stands and breathes forever.

ครูประทีป ศรีบุญเรือง

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาเครื่องรัก/เครื่องเงิน จังหวัดเชียงใหม่

ครูประทีปเป็นหนึ่งในผู้สืบสานงานเครื่องเงินโบราณร่วมกันพี่สาวครูประเทือง ศรีบุญเรือง ครูศิลป์ของแผ่นดิน ปี 2555 “ครูประทีป” มุ่งมั่นอนุรักษ์งานหัตถกรรมเครื่องเงินล้านนา ซึ่งเกิดจากขุดสานขึ้นรูปแล้วทาทับด้วยยางรัก ผสานกับการใช้เทคนิคเชิงช่างในการชุดสาย ซึ่งมีลายพื้นเมืองเป็นลายเอกลักษณ์ ครูประทีปยังคงอนุรักษ์วิธีการวาดลายแบบโบราณ ที่ใช้การเขียนลายด้วยหรรดาล (แร่ชนิดหนึ่ง) เขียนลายรดน้ำ และลงรักปิดทอง เช่น ลายกนก ลายพระนารายณ์ ลายดอกสาละ ที่หาได้ยากยิ่งในปัจจุบัน

“ เราทำเครื่องเงิน ด้วยใจรัก จะทำจนกว่า จะทำไม่ได้ อยากสอนลูก สอนหลานให้รักษา วัฒนธรรมของ ชาวไทเขินไว้ตลอดไป ”

“ We make lacquerware products from love. We will do it until our bodies cannot. We want to teach our youngsters to preserve our cultural and artistic heritage of Tai Kheun. ”

Khru Prathin Sriboonruang

Master Craftsman of 2016

in Lacquerware Crafts, Chiang Mai province.

Khru Prathin one of the two conservators of typical Tai Kheun lacquerware. The other is Khru Prathueang Sriboonruang, Master Artisan of Thailand of 2012. Khru Prathin is determined to preserve Lanna-style lacquerware made with careful shaping and lacquer applying, then with pattern scraping technique. Khru Prathin also preserves the ancient techniques of pattern-drawing with arsenic trisulfide, locally known as Horadaan, in the rare Lai Rod Nam, Lai Kanok, Lai Phra Narai, and Lai Dok Sala patterns.

ครูสุดใจ เจริญสุข

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559 สาขาเครื่องดิน (ปั้นตุ๊กตาจิ๋ว) จังหวัดนทบุรี “ครูสุดใจ” สืบทอดศิลปะการปั้นตุ๊กตาจิ๋วดินเผามาจากคุณปู่ และได้มุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงถึงวิถีชีวิตและการละเล่นแบบไทยๆ ซึ่งโดดเด่นด้วยขนาดเล็กจิ๋วแต่ยังคงสัดส่วนที่สมจริง อีกทั้งยังสื่ออารมณ์ แสดงอิริยาบถต่างๆ ได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการละเล่นหรือวิถีชีวิตตามขนบธรรมเนียมประเพณีแบบไทย แทบไม่ต่างจากภาพถ่ายที่ฉายให้เห็นชีวิตในอดีต ทั้งนี้เพื่อให้เห็นยุคปัจจุบันได้ซึมซับและชื่นชม

“ Traditional Thai toys are at the verge of extinction. These are what should be preserved. If we can do it, we are the best. ”

Khru Sudjai Charoensuk

Master Craftsman of 2016 in Earthenware Craft (Miniature Dolls), Nonthaburi province.

Khru Sudjai continues the art of miniature dolls making from her grandfather. Every day, she is still creating a wide range of clay toys depicting the traditional lifestyles and ancient Thai child’s plays. Despite its small size, the dolls look very realistic and radiate their deepest emotions expressively comparable to photographic evidence from the past for us to learn from.

“ การละเล่นแบบไทยกำลังจะเลือนหายไป สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ต้องอนุรักษ์ ถ้าเราสามารถอนุรักษ์ไว้ได้ เราก็คงเก่งที่สุด ”

“ หนังสือไม่ใช่ของผม เป็นของทุกคน ผมแค่เป็นคนดูแลในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ”

ครูจพรรณ์ ทวารานุกูลพงศ์

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559 สาขาเครื่องหนัง (ตอกหนังใหญ่) จังหวัดราชบุรี นี่คือนวัตกรรมในการสร้างสรรค์งานหัตถกรรมตอกหนังใหญ่ของ “ครูจพรรณ์ ทวารานุกูลพงศ์” ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559 สาขาเครื่องหนัง (ตอกหนังใหญ่) จังหวัดราชบุรี โดยครูจพรรณ์พูดถึงศาสตร์แห่งศิลปะแขนงนี้ว่า การตอกหนังใหญ่ต้องตอกให้ขาดในครั้งเดียว ซ่องไฟต้องเท่ากัน ส่วนสีที่ใช้ สีดำใช้สีจากเขม่าดินหม้อ สีน้ำตาลแดงใช้สีจากหมากแห้งผสมเหล้าขาว สีเขียวใช้สีเขียวตั้งแซ่ ซึ่งทำจากสนิมทองแดงแช่กรดเกลือเจือจาง ที่แช่ทิ้งไว้แล้วผสมกับยางมะขวิด อย่างไรก็ตามก็ตีครูจพรรณ์ได้ปรับเปลี่ยนวิธีเขียนลายเพื่อประโยชน์ในการสืบสานหัตถกรรมโบราณ โดยทำแบบเขียนลายและถ่ายเอกสารลงบนกระดาษ เพื่อให้คนที่เข้ามาเรียนรู้สามารถทำหนังใหญ่ได้ง่ายขึ้น

“ให้สอนที่ไหนจะไปสอนให้
ขอเพียงอย่าหยุดเพียงแค่ว่า
ที่ครูสอน ให้คิดต่อ
ให้พัฒนาต่อ แค่นี้ครู
ก็ภูมิใจแล้ว ”

ครูรุ่งธรรม ศรีวรรณศิลป์

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

สาขาหัตถกรรมดอกไม้-ใบตอง จังหวัดสระบุรี

เสียงสะท้อนด้วยจิตวิญญาณความเป็นครูของ “ครูรุ่งธรรม” ครูที่มีใจรักในการประดิษฐ์ดอกไม้ที่มองว่าหัตถกรรมดอกไม้-ใบตอง นับเป็นศิลปะประดิษฐ์ที่ประณีตงดงาม สะท้อนคุณค่าแห่งวัฒนธรรม และภูมิปัญญาที่เปี่ยมไปด้วยความเป็นไทย โดยงานของครูนั้นไม่ได้ ยึดติดกับวัสดุแบบเดิม แต่คิดค้นวัสดุที่หาได้ในพื้นที่ พร้อมทั้ง ต่อยอด พัฒนาให้เกิดประโยชน์สูงสุด อาทิ ใบตองอบไมโครเวฟ วัสดุ ที่คิดค้นวิธีเก็บรักษาคุณภาพเอาไว้ และการนำผ้ามาใช้ประดิษฐ์แทน ของสดซึ่งให้ความงดงามไม่แพ้กัน

“ I would go wherever people want me to go and teach. I only want one thing from my students – do not stop at what I teach. Be fruitful and be creative, and I'll be proud of all of you. ”

Khru Rungtham Sriwannathanasilp

Master Craftsman of 2016

in Floral Art, Saraburi province.

This is the voice from the heart of Khru Rungtham, the artisan with so much love for floral art. For him, this artistic principle reflects well the ancient Thai wisdom and the meaning of beauty. Khru Rungtham's work is not confined to the use of traditional materials or the same old techniques. In fact, he has invented many new applications of locally available and easy-to-care materials such as microwaved banana leaves which last longer, and the use of cloth instead of fresh leaves and can still look natural.

“ Nang Yai is not mine alone. It belongs to everyone. I am just a caretaker for a particular period of time. ”

Khru Jalan Thawaranukulpong

Master Craftsman of 2016

in Leather Crafts (Nang Yai shadow puppet), Ratchaburi province.

For Khru Jalan Thawaranukulpong, this is the reason behind making Nang Yai his vocation. The Master Craftsman of 2016 in Leather Craft from Ratchaburi province emphasised that in making a shadow puppet, the leather must be hammered apart in only one thud, with even spaces between holes. The black colour comes from soot while brown from dried ground betel nut and white whisky, and green must be yellowish-green like old brass made of copper stain in solution of hydrochloric acid mixed with feronia sap. Khru Jalan also adjusted some techniques in line with modern technologies: transferring patterns onto papers so that learners of Nang Yai making can easily copy the pre-drawn patterns.

ท่ามกลางกระแสของความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ดูเหมือนว่าเหล่าครูช่างศิลปหัตถกรรมเหล่านี้จะต้องเผชิญกับความท้าทายอย่างใหญ่หลวงที่จะอนุรักษ์ภูมิปัญญาให้คงอยู่คู่สังคมไทย แต่ทุกท่านล้วนมุ่งมั่นสืบสานงานศิลป์สู่ลูกหลานตราบนานเท่านาน SACICT Living Thai จึงขอร่วมบูชาครูไว้ ณ ที่นี้ ✖

Amidst the capricious changes of societal directions, these skilled artisans are apparently faced with many rough obstacles and challenges that could hinder their true effort in preserving Thailand's precious heritage. Somehow, these craftspeople are so determined to keep their beloved crafts alive for generations to come. SACICT Living Thai Magazine takes this opportunity to pay homage to these great masters. ✖

จาก “ใบกะพ้อ” สู่หัตถกรรมเพื่อความยั่งยืน

เรื่อง กฤตสอร สิงคองสิน ภาพ ศ.ศ.ป./นักคิดดีไซน์ สตูดิโอ จำกัด

กล่าวได้ว่า “ผลิตภัณฑ์จากใบกะพ้อ” ภายใต้โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อความยั่งยืน (Sustainable Craft) ที่ขับเคลื่อนโดยศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ SACICT นั้นถือเป็นหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากความตั้งใจในการเก็บรักษาภูมิปัญญาพื้นถิ่นที่สืบทอดมาจากบรรพชน โดยยังคงใช้วัสดุและภูมิปัญญาดั้งเดิมมาต่อยอด แล้วสร้างสรรค์พัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้คนในปัจจุบัน

จากความมุ่งมั่นที่จะตอบโจทย์และรสนิยมของคนรุ่นใหม่ SACICT จึงได้เชิญ “ศุภชัย แก้วทงนงค์” ผู้ชนะเลิศการประกวดหัตถกรรมเชิงสร้างสรรค์แบรนด์ ปี 2558 (Innovation Crafts Award 2015) ด้วยผลงานที่ชื่อว่า “จาก” มาร่วมให้คำปรึกษาแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และแนวทางการสร้างสรรค์ผลงาน ผลิตภัณฑ์จากใบกะพ้อในรูปแบบใหม่ๆ เปลี่ยนฟังก์ชันการใช้งานให้มีความทันสมัย สอดรับกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน เพื่อรักษาหัตถกรรมใบกะพ้อจากภูมิปัญญาชาวใต้ให้ยังคงมีชีวิตและดำรงอยู่อย่างยั่งยืน

แสงระวี สิงหวิบูลย์ ผู้จัดการสายงานพัฒนาผลิตภัณฑ์และนวัตกรรมศิลป์ ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ กล่าวถึงรายละเอียดในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุดนี้ว่า การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากใบกะพ้อนั้นเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ Sustainable Craft ซึ่งกระบวนการในการดำเนินงานของโครงการนี้ SACICT ได้ให้ความสำคัญใน 3 ประเด็นด้วยกันคือ มิติของความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ ผลิตภัณฑ์นั้นต้องสามารถขายได้ ในมิติของสิ่งแวดล้อม โดยต้องเป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีมิติของสังคมวัฒนธรรม ต้องสามารถช่วยกันคิดสร้างสรรค์และพัฒนาผลิตภัณฑ์ ไอทีโซลันท์ที่น่าสนใจให้ใบกะพ้อเพื่อเพิ่มมูลค่าทางการตลาด ซึ่งจะช่วยให้หัตถกรรมจากใบกะพ้อยังคงอยู่ ไม่สูญหายไปตามกาลเวลา

พมำประสบการณ์จากการออกแบบสินค้าและของที่ระลึกให้แก่โรงแรม ชุมชน และผู้ผลิตสินค้าต่างๆ มาใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากใบกะพ้อ

“เรามองคำว่านวัตกรรมคือสิ่งใหม่ๆที่จะเกิดขึ้นกับงานหัตถกรรม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการปรับเปลี่ยนในเรื่องของเทคนิค วัสดุ ความงาม หรือฟังก์ชันการใช้งาน จะปรับเปลี่ยนหัตถกรรมแบบดั้งเดิมยังไงเพื่อให้สอดคล้องกับปัจจุบันและอนาคต ในส่วนของเรื่องของอนาคตเรามีการทำแผนเรื่องของเทรนด์ด้วยว่าแนวโน้มหัตถกรรมในส่วนที่เป็นคอนเทมโพรารีกราฟที่นั่นจะเป็นอย่างไร” คุณแสงระวีกล่าวและเน้นย้ำว่า สำหรับการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากใบกะพ้อนั้นถือว่าตอบโจทย์ของโครงการ Sustainable Craft เป็นอย่างดี

“ใบกะพ้อเป็นพืชชนิดหนึ่งที่พบเห็นได้มากทางภาคใต้ มักขึ้นแทรกอยู่ในสวนยาง โตเร็วทนใช้ ชาวบ้านสามารถนำมาทำเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่นิยมมากคือพัดใบกะพ้อที่สานแบบดั้งเดิมที่ขายกันอยู่ในราคา 10-20 บาท ใบกะพ้อเป็นภูมิปัญญาที่อยู่ทะเลมุติมานานแล้ว ใช้ประโยชน์ได้จริงและสามารถต่อยอดเพื่อเพิ่มมูลค่าได้ เราเน้นไปที่ตลาดญี่ปุ่น เนื่องจากมีวัฒนธรรมใกล้เคียงกัน และจริงๆ แล้วเรื่องงานหัตถกรรมรักสิ่งแวดลอม ความยั่งยืน มันเป็นเทรนด์ของโลกที่ทุกคนพูดถึง แม้แต่ยุโรปก็พูดถึง แต่ที่นี่เรามองว่าใครที่เป็นต้นแบบ เยอรมันก็กรีนนะ โอโคโนะจังแต่ลักษณะร่วมในเรื่องของรากฐานในเชิงของการพัฒนาทักษะ ภูมิปัญญาสู่ชีวิตปัจจุบัน แล้ว เก้ คนสามารถใช้งานได้จริงก็คือญี่ปุ่นเท่านั้นที่เป็นต้นแบบ และกลุ่มลูกค้าก็สโตร์ญี่ปุ่น ชอบความเรียบง่ายแบบมินิมอลิสต์ แนวรักษ์โลก เราจึงคิดว่าตลาดญี่ปุ่นน่าเป็นปกติให้เราได้ในแนวของผลิตภัณฑ์ โดยที่เราดึงเสน่ห์ของญี่ปุ่นมาผสมผสาน พัฒนาคู่ไปกับผลิตภัณฑ์ของเรา ตอนนี้ญี่ปุ่นนับเป็นตลาดหลักไปแล้ว แต่เราจะทำยังไงให้ตลาดเห็นเรื่องราวเห็นคุณค่า นอกจากกระแสความยั่งยืน”

เทรนด์ ปีล่าสุด 2017 ที่เราทำเรื่องแรกคือหัตถกรรมจากชุมชน ความร่วมมือของชุมชน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของตัวเองผลิตภัณฑ์หรือเรื่องการนำเสนอชุมชนเป็นต้นแบบให้แบรนด์กราฟิกดีไซน์นั้น สามารถไปท่องเที่ยวได้ ซึ่งเป็นคอนเซ็ปต์

ที่กำลังเป็นที่นิยมมาก เรื่องที่ 2 เราใช้คำว่า Hand to Hand คือการสืบทอดรุ่นต่อรุ่น เราจึงมีโปรเจกต์ที่เรียกว่า ครูศิลป์ของแผ่นดิน ครูช่างศิลปหัตถกรรม และทายาทครูช่างศิลปหัตถกรรม ที่ทำงานหัตถกรรมคนรุ่นใหม่ ซึ่งประสบความสำเร็จ ฉะนั้นเราจำเป็นต้องมีโครงการ หรือมีกิจกรรมที่จะสนับสนุนเรื่องนี้ เรื่องที่ 3 ก็คือการผสมผสานของวัฒนธรรมซึ่งมันไม่มีพรหมแดน คือมันต้องมีคาแรกเตอร์ มีกลิ่นอายบางอย่าง ก็ถือว่าเป็นหนึ่งเทรนด์ที่กำลังได้รับความนิยมสุดท้ายเราใช้ชื่อว่า Story of the forest เป็นเทรนด์เรื่องอีโค่ คือคำนึงถึงวัตถุดิบที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อมต่างๆ”

คุณศุภชัย กล่าวถึงการทำงานครั้งนี้ว่า “พมำประสบการณ์จากการออกแบบสินค้าและของที่ระลึกให้แก่โรงแรม ชุมชน และผู้ผลิตสินค้าต่างๆ มาใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากใบกะพ้อซึ่งเป็นวัสดุธรรมชาติที่ผมเห็นมาตั้งแต่เด็ก ตอนนั้นเขาเอามาทำพัด ทำบรรจุภัณฑ์ใส่ขนมต้ม ขนมบัว ในช่วงออกพรรษา ผมเห็นว่าตัววัสดุน่าสนใจ จึงเริ่มไปคุยกับหัวหน้ากลุ่ม ทิศทางเดิมเป็นหัตถกรรมเพื่อความยั่งยืน ภูมิปัญญาเดิม องค์ความรู้เดิมเป็นยังไง บริบทความยั่งยืนจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เราพัฒนากระบวนการร่วมกันเพื่อให้เกิดความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

“งานใบกะพ้อเป็นงานที่สามารถต่อยอดสู่งานพรีเมียมและเข้าถึงตลาดสากลได้ ผมว่าโชคดีที่มี SACICT เข้ามาทำเรื่องนี้ โดยต่อยอดงานหัตถกรรมสู่สากล แต่ยังคงเน้นบริบทของความยั่งยืน ชุมชนมีของดีแต่ไม่รู้จะเดินไปทางไหน ผลิตภัณฑ์ที่ทำออกมาจึงไม่ตอบโจทย์และหายไปจากตลาดในที่สุด ซึ่ง SACICT สามารถเข้ามาช่วยแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ ถ้าเราเข้าใจบริบทและมีควมรู้เรื่องภูมิปัญญาชุมชน เข้าใจความต้องการของลูกค้า สินค้าที่ผลิตออกมาก็สามารถตอบโจทย์ตลาด ที่สำคัญต้องมีการทำงานอย่างต่อเนื่องเพื่อให้หัตถกรรมชุมชนของไทยยังคงเป็นหัตถกรรมที่มีชีวิต” ศุภชัยกล่าวด้วยความมุ่งมั่น

กล่าวได้ว่าการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากใบกะพ้อ ภายใต้โครงการ Sustainable Craft ของ SACICT นั้นเป็นหนึ่งในพลังสำคัญที่ช่วยขับเคลื่อนงานหัตถกรรมของไทยให้ก้าวไกลสู่สากลและดำรงอยู่อย่างยั่งยืนอย่างแท้จริง ■

Turning Fan Palm Leaves into Handicrafts for Sustainable Living

Words [Kitsaon Singkongsin](#) Photos [SACICT/Nakkhid Design Studio Co., Ltd.](#)

Products from fan palm leaves under the Sustainable Craft project launched by The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization), or SACICT, are considered the main showcase that are rooted in serious intention to preserve the original wisdom of our ancestors. Today, new products made of fan palm leaves have been designed as novelties that meet the demands of modern consumers.

From SACICT's determination to answer the specific needs of consumers, the centre enlisted renowned designer Supachai Klaewtanong, the winner of Innovative Crafts Award 2015 for his masterpiece "Jaak". Supachai offers consultation on product design, packaging and logo designs to interested manufacturers. He then helped design and develop new product line from fan palm leaves as well as enhance villagers' weaving technique. The end results were handicrafts in modern look, full of functionality, and responding to current lifestyle. The dying fan palm leaf craft and its traditional wisdom have, thus, come alive with hope of sustainability.

According to Saengrawee Singhawiboon, manager of the product and innovative art development line of SACICT, this is part of the centre's Sustainable Craft project which focuses on three aspects – economic sustainability, environment friendly and in synch with social culture. This means that the product must be marketable, does no harm to the environment and must be able to maintain the local identity and traditional wisdom.

“The term ‘Innovation’ in our meaning is the new things happening to the Thai crafts – techniques, materials, beauty, and functionalities. In the future, we have prepared a forecast about changing trends for Contemporary Craft in the future;” reiterated Khun Saengrawee that the products from fan palm leaves can perfectly answer to the requirement of Sustainable Craft project.

“Fan palm is found in the South of Thailand, mostly in the rubber plantation. It is a fast-growing plant. Local villagers can use fan palm to make a wide variety of products. The most popular product is the traditional fan made of palm leaf that cost only 10-20 baht a piece. Fan palm leaf craft is a product of timeless wisdom that can be used anytime and can be developed further. For this development, we focus on the Japanese market, taking Japanese customers as our target group. Lots of Thai people love Japanese style which corresponds with our home market as well. These new line of products are economically sustainable. They are also environmentally friendly.”

ความพยายามที่จะนำใบกะพ้อกลับมาทำเป็นผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง สามารถทำให้พืชธรรมดานี้กลับมามีคุณค่ากับชาวบ้านอีกครั้ง
The attempt to innovate the fan palm leaves into modern products has been a success, regaining the value of this ordinary plant among the villagers.

I've brought my expertise from designing products and gifts for hotels, communities and manufacturers of various goods to work for this project,

Talking about the shape of things to come, she said the first activity in craft trend for 2017 involved handicrafts from the communities. We are talking about the cooperation in the community, the products, and the place which is the community itself turning into craft destination. Secondly, we use the term 'Hand to Hand' to promote the passing of the craft onto next generation. For that, we have awarded our resources persons as Master Artisans of Thailand, Master Craftsmen, and New Heritage Artisans projects, which all have been very successful. Thirdly, we focus on integration of cultures in products which should have some common characters. And we have chosen the theme 'Story of the Forest' to work on products which are ecologically and environmentally friendly."

Speaking about collaboration with SACICT, meanwhile, the design and packaging guru said that "I've brought into this project my experiences in the design of collaterals for hotels, communities and manufacturers. I've known the palms since my childhood days. This natural material is very interesting. So, I talked to the community leader who weave fishing net from the fan palm and we worked together to develop a less complicate

working process in order to make new and more attractive products. With this, we can continue to work on premium products to reach international market."

He thinks the palm leaf products have a bright future as it can be further developed into premium pieces. "It is a good thing that SACICT has initiated this project. And my job with the community is to bring their products to penetrate international market and at the same time I have to keep sustainability in mind. The community has good products, but the villagers don't know how to expand and market them. When their products lose appeal to buyers, they soon disappear from the market eventually."

"The point is such kind of cooperation needs continuity so that the handicraft communities in Thailand will be alive with creativity," the renowned designer concludes.

The warm cooperation of all sectors to jointly develop new line of products from the fan palm leaves has set a good example to see Thai handicrafts reach higher market. We can't wait to see more development from SACICT's Sustainability Craft. ■

ผลงานบางส่วนในโครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเพื่อความยั่งยืน
Some of the proud lineup of products under Sustainable Craft project.

SACICT ดันยอดขายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมไทย แตะ 2.2 ล้านบาท ภายในงาน “บ้านและสวนแฟร์”

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ SACICT ได้เข้าร่วมจัดแสดงและจำหน่ายผลงานหัตถกรรมไทย ในงาน “บ้านและสวน Midyear 2016” เมื่อวันที่ 27-31 กรกฎาคม ที่ผ่านมา โดยประสบความสำเร็จเกินความคาดหมาย

SACICT ได้คัดเลือกสมาชิกผู้ประกอบการงานหัตถกรรมที่มีศักยภาพเข้าร่วมเปิดคูหาในงาน ณ ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมไบเทค (BITEC) มียอดจำหน่ายในระยะเวลาเพียง 5 วัน สูงถึง 2,276,227 บาท

นางอัมพวัน พิชาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ กล่าวว่า “เห็นได้ว่าในปัจจุบันนี้ คนไทยให้ความสำคัญและให้ความสนับสนุนงานหัตถกรรมไทยมากยิ่งขึ้น โดยที่ชิ้นงานหัตถกรรมไทยในปัจจุบันมีวิวัฒนาการก้าวหน้าไปมาก มีการผสมผสานนวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อให้รูปแบบและการใช้งานสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ซื้อได้”

เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า SACICT เป็นหน่วยงานที่ให้ความสำคัญในการสืบสาน ส่งเสริม สนับสนุน และต่อยอดงานหัตถกรรมไทยให้ทัดเทียมในระดับสากล

SACICT Celebrates Success for Thai Crafts at “Baan Lae Suan Midyear 2016 Fair”

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization), or SACICT, recently celebrated the success of its new generation of Thai handicrafts at “Baan Lae Suan Midyear 2016 Fair” from July 27-31 this year.

SACICT selected a list of potential Thai craft entrepreneurs to participate in the fair, which was organized at Bangkok International Trade and Exhibition Centre (BITEC) at Bangna. Generating as much as 2,276,227 baht of revenue within the span of just 5 days.

Ms Amparwon Pichalai, CEO of SACICT, said: “Thai people have come to appreciate the beauty of Thai crafts so much that they continued buying the merchandise. Thai craft products have meanwhile undergone successive improvements. They have been decorated and sometimes fitted with latest innovations to enhance their functions and designs in order to answer consumers’ needs.”

It is clear that SACICT has played its role well as the country’s principal agency in charge of developing and supporting the Thai arts and crafts as well as driving them towards the international standards.

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี ทรงเปิดงาน และทอดพระเนตรผลิตภัณฑ์ ศิลปหัตถกรรมเพื่อความยั่งยืน

พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนิตตามาตุ เสด็จไปทรงเป็นประธานในการเปิดงาน Organic & Natural Expo 2016 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2559 และทรงเยี่ยมชมคูหาของ ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) เพื่อทอดพระเนตรผลงานในโครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมเพื่อความยั่งยืน หรือ Sustainable Crafts จาก 16 ชุมชนทั่วไทย

โครงการ Sustainable Crafts จัดทำโดย SACICT ซึ่งนำนักออกแบบไปทำงานร่วมกับกลุ่มวิสาหกิจชุมชน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยน การเรียนรู้ และการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ร่วมกัน อาทิ การทำพัดจากใบกะพ้อ จังหวัด นครศรีธรรมราช ซึ่งสมัยก่อนขนาดของพัดจะค่อนข้างใหญ่ แต่ในปัจจุบัน เมื่อไลฟ์สไตล์ผู้ใช้ได้เปลี่ยนไป ดีไซน์เนอร์ จึงออกแบบร่วมกับชาวบ้านให้สอดคล้องกับความต้องการโดยปรับขนาดให้เล็กลงแล้วนำออกจำหน่ายเป็นของที่ระลึก ในส่วนของชุมชนที่มีการถักอวนเพื่อใช้ในการประมง ดีไซน์เนอร์ก็ร่วมกับชาวบ้านนำเอาเทคนิคการถักอวนมาพัฒนาเป็นการ ถักหมวกและกระเป๋า เป็นต้น

Sustainable Crafts เป็นอีกหนึ่งโครงการที่ SACICT มีความภาคภูมิใจอย่างยิ่ง เพราะช่วยให้ชาวบ้านและชุมชน สามารถรักษาองค์ความรู้ในด้านศิลปหัตถกรรมและถ่ายทอดสืบต่อไปได้อย่างยั่งยืน ด้วยการปรับตัวเองให้สามารถใช้องค์ความรู้ดั้งเดิมสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับรสนิยมและความต้องการของผู้บริโภคในปัจจุบัน

HRH Princess Soamsawali Views SACICT Sustainable Crafts Display at QSNCC

Her Royal Highness Princess Soamsawali graciously presided over the opening ceremony of Organic & Natural Expo 2016 at Queen Sirikit National Convention Centre on July 28, 2016. On this occasion, the Princess also graced the SACICT pavilion where she took to view products in Sustainable Crafts project from 16 communities across Thailand.

The “Sustainable Crafts” project is a collaborative effort between SACICT, top designers and community enterprises. Through the project, all members exchanged knowledge, information and trend updates. Designers are dispatched to artisanal communities where they learn about each community’s materials and potentials before helping bring the best out of those craftsmen and artisans. Some of the good examples of sustainable community crafts from the project are Nakhon Si Thammarat’s palm-leaf fans, which have been resized to be in line with the changing demands and the people’s lifestyles; and the stylish hats and bags made of the same material the fishery community makes fishnets.

The Sustainable Crafts, therefore, is the project that SACICT is very much proud of. The participating communities have clearly benefited from invaluable knowledge, and the insights into more ways to develop new products, and generate sustainable income for their families.

SACICT พัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรม ในวัฒนธรรมร่วม ไทย-กัมพูชา-อินโดนีเซีย

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ SACICT ได้จัดทำโครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมในวัฒนธรรมร่วม (Cross Cultural Crafts) เพื่อสืบสานหัตถกรรมพื้นถิ่นซึ่งนอกจากจะเป็นมรดกอันทรงคุณค่าที่สืบทอดมาจากบรรพชนแล้ว ยังเป็นวัฒนธรรมร่วมระหว่างไทยและประเทศต่างๆ ในภูมิภาคอาเซียนด้วย

โครงการพัฒนาศิลปหัตถกรรมในวัฒนธรรมร่วม ได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากผู้ที่มิทักชะชั้นสูง มีความเชี่ยวชาญในงาน “ดุนโลหะ” จาก 3 ประเทศ อันได้แก่ นายติเรก สิทธิการ ครูศิลป์ของแผ่นดิน ปี 2554 จากประเทศไทย Ms Ramaneth Heur จากกัมพูชา และ Mr Dunadi จากอินโดนีเซีย มาร่วมกันแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ พร้อมทั้งสร้างสรรค์และพัฒนาผลงานดุนโลหะร่วมกัน เกิดเป็นหัตถกรรมในวัฒนธรรมร่วมที่ทรงคุณค่าและน่าสนใจ

ทั้งนี้ ยังมีทายาทช่างศิลปหัตถกรรม 3 ท่าน ที่ได้เดินทางไปแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ และกลับมาสร้างสรรค์งานหัตถกรรมโดยผสมผสานความรู้เชิงช่าง คือ นายณัฐวุฒิ พลheim ทายาทช่างศิลปหัตถกรรมปี 2558 สาขางานเครื่องเงิน สร้างสรรค์ลวดลาย Gavang จากผ้าบาติกของอินโดนีเซีย มาทำเป็นลายเครื่องเงินและเครื่องสังคโลกแนวใหม่ นางเพชรรัตน์ เจียวทอง ทายาทช่างศิลปหัตถกรรมปี 2559 สาขางานเครื่องเงิน สร้างสรรค์เครื่องเงินด้วยเทคนิคการผสมผสานระหว่างผ้าไหมโฮลสุรินทร์และลวดลายบาติกของอินโดนีเซีย นำจุดเด่นของการขึ้นรูปทรงจากกัมพูชามาออกแบบเป็นที่ใส่เครื่องหอมคล้ายเครื่องเบญจรงค์ที่เป็นเอกลักษณ์ของไทย และนายอังคาร อุปนนท์ ทายาทช่างศิลปหัตถกรรมปี 2558 สาขางานเครื่องเงิน ได้สร้างสรรค์เครื่องประดับเงินเทคนิคยดลลาย (Filigree) แนวใหม่จากแรงบันดาลใจที่ได้รับจากกัมพูชา ผสมกับลวดลาย Lereng ซึ่งเป็นลายผ้าบาติกของอินโดนีเซีย

SACICT Leaps across Borders to Develop Thai-Cambodian-Indonesian Cross Cultural Crafts

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization), or SACICT, this year launched the “Cross Cultural Crafts” project to enrich the national heritage of Thailand and fellow ASEAN nations.

The Cross Cultural Crafts project marked close collaboration between ASEAN’s master artisans who are highly skilled in embossed metal crafts, namely 2011 Master Artisan of Thailand Direk Sitthikan, professional artisan Ramaneth Heur from Cambodia and professional artisan Dunadi from Indonesia. The collaboration has brought about knowledge and information sharing which later led to the creations of new models of embossed metal crafts in the cross cultural manner.

Apart from the three masters from three countries, three New Heritage Artisans of Thailand also participated in the project. Natthawut Polherm, New Heritage Artisan in silver crafts of 2015, created new Sangkhaloke ware and silver jewellery from Gavang pattern derived from Indonesia’s popular batik pattern. Phetcharat Jiewthong, New Heritage Artisan in silver crafts of 2016, created new Benjarong-like silverware with patterns derived from Cambodia’s Hol fabric and Indonesia’s batik pattern. The last one was Angkan Upanan, New Heritage Artisan in silver crafts of 2015, who launched his new collection of filigree silver jewellery with inspiration from Cambodian and Indonesian patterns.

“ร้อยรักความผูกพัน สานฝันจากแม่หลวง” นิทรรศการเกิดพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ SACICT ร่วมกับ ดี เอ็มดีสทริค จัดนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในงาน “ร้อยรักความผูกพัน สานฝันจากแม่หลวง” ในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 84 พรรษา สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ โดยจัดขึ้นระหว่างวันที่ 4-14 สิงหาคม 2559 ณ ศูนย์การค้า ดี เอ็มโพเรียม และได้รับเกียรติจากท่านผู้หญิงภรณี มหานนท์ รองราชเลขาธิการในพระองค์ฯ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดงานและชมกิจกรรมต่างๆ มากมาย อาทิ นิทรรศการเฉลิมพระเกียรติ กิจกรรมเวิร์คช็อปงานหัตถศิลป์ไทย “ตุ๊กตาผ้าฝ้ายไทยแม่-ลูก” และการเสวนาในเรื่อง “พระราชกรณียกิจในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ”

นางอัมพวัน พิชาลัย ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ กล่าวถึงการจัดงานครั้งนี้ว่า มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนและชาวต่างชาติที่อยู่ใจกลางเมือง ได้ร่วมชื่นชมในพระบารมีของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และนำพระราชหฤทัยที่ทรงมีความห่วงใยในความเป็นอยู่ของประชาชนชาวไทย โดยจัดแสดงพระราชกรณียกิจที่ทรงปฏิบัตินานปีการเพื่อประโยชน์สุขแห่งอาณาประชาราษฎร์ผ่านนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติ 84 พรรษา มหาราชินี การจำลองหอนิทรรศการทั้ง 5 หอฯ ด้วยเทคโนโลยีโฮโลแกรมที่สร้างความสนใจให้แก่ผู้ชม นอกจากนี้ เพื่อเป็นการสานสัมพันธ์แม่ลูก SACICT ยังได้จัดกิจกรรมเวิร์คช็อปเพื่อให้คุณแม่และคุณลูกได้ทำกิจกรรมร่วมกันตลอด 2 สัปดาห์ของการจัดงานอีกด้วย

SACICT Organizes an Exhibition to Celebrate Her Majesty the Queen's 84th Birthday Anniversary

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization), or SACICT, and The Em District, jointly organized a grand exhibition to celebrate Her Majesty the Queen's 84th Birthday Anniversary.

Presided over by Thanpuying Pharani Mahanonda, the 4-14 August 2016 event at the Emporim also featured a workshop of Thai crafts and a special discussion on Her Majesty's Work of a Lifetime.

Ms Amparwon Pichalai, CEO of SACICT, said that the exhibition aimed at disseminating the information on Her Majesty the Queen's work throughout the modern age and her genuine compassion towards all Thai people. Other highlights at the exhibition included the three-dimensional hologram show of SACICT Exhibition Halls and the Mother-and-Child activities throughout the two-week period.

SACICT เร่งระดมสมอง มุ่งพัฒนาหัตถศิลป์ถิ่นด้ามขวาน

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ(องค์การมหาชน) หรือ SACICT รวบรวมความคิดเห็นจากบรรดาช่างหัตถศิลป์และผู้ผลิตงานก่อนทำการวิเคราะห์เพื่อบรรจุในแผนพัฒนา นางอัมพวัน พิชาลัย ผู้อำนวยการ SACICTเปิดเผยว่า SACICT ได้จัดกิจกรรมเพื่อร่วมรับฟังความคิดเห็นจากเหล่าช่างหัตถศิลป์ในภูมิภาคต่างๆ ทั้งในเรื่องปัญหาอุปสรรคและความต้องการในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการตลาด โดยพบว่าส่วนใหญ่มีปัญหาตั้งแต่ต้นทางการผลิต อาทิ เรื่องวัตถุดิบ ช่องทางการจำหน่าย ตลอดจนการสร้างสรรคผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ให้โดนใจผู้บริโภค

ในการประชุมร่วมระหว่างครูช่างศิลปหัตถกรรมและผู้ผลิตผลงานหัตถกรรมในพื้นที่ภาคใต้ ณ โรงแรมทวินโลดิส จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและพูดคุยถึงแนวทางการร่วมมือระหว่าง SACICT กับครูช่างฯ และผู้ผลิต รวมทั้งระหว่างครูช่างด้วยกันเอง เพื่อสร้างสรรค์แนวทางการทำงาน การพัฒนาผลิตภัณฑ์ และการสร้างสรรคผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ที่มีคุณภาพ ตลอดจนแนะนำเทคนิคแนวทางในการส่งเสริมการขาย และเทคนิคการเล่าเรื่องราวของผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากภาคใต้เพื่อเพิ่มมูลค่าให้แก่ชิ้นงาน

Southern Think Tank

All voices are heard when the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (SACICT) contemplates the launching of its new development project of Thai arts and crafts. Opinions, comments, suggestions and recommendations are always welcome, collected, and put into consideration when charting new strategies.

A good example was the “Southern Master Artisans’ Conference” held recently at the Twin Lotus Hotel Nakhon Si Thammarat and chaired by the SACICT’s Chief Executive Officer Amparwon Pichalai. From the in-depth data and the information exchanged, SACICT is now well equipped and ready to serve all members better marketing-wise in order to access greater new target groups.

And the Year 2017 will definitely see SACICT in a brighter, more versatile, and new look.

SACICT ร่วมกับกรมพิธีการทูตจัดกิจกรรม “เปิดประตูสู่องค์ความรู้งานหัตถกรรมไทย”

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ SACICT ร่วมกับกรมพิธีการทูต กระทรวงการต่างประเทศ จัดกิจกรรม “เปิดประตูสู่องค์ความรู้งานหัตถกรรมไทย” แก่คณะทูตานุทูตประจำประเทศไทย เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2559 ณ บริเวณ หอสุพรรณ-พัสดร์ ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) โดยมีคณะทูตานุทูตและคู่สมรส จาก 16 ประเทศเข้าร่วมชมงานด้วยความสนใจอย่างยิ่ง

กิจกรรมครั้งนี้ได้รับเกียรติจากวิทยากรกิตติมศักดิ์ 2 ท่าน คือ ท่านผู้หญิงภรณี มหานนท์ รองราชเลขาธิการ ในพระองค์สมเด็จพระบรมราชินีนาถ และนางพิมพ์พาพรรณ ชาัญศิลป์ ที่ปรึกษารัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ ที่มาร่วมให้ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ตลอดจนความรู้เรื่องนโยบายประเทศไทยกับงานหัตถกรรมเชิงสร้างสรรค์ และศิลปาชีพไทยสู่งานหัตถศิลป์ร่วมสมัย

SACICT and the Department of Protocol Jointly Organized “The Gateway to Thai Arts and Crafts Knowledge” for Diplomats

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization) or SACICT, in collaboration with the Ministry of Foreign Affairs’ Department of Protocol, recently opened the door of its “Gold and Textiles Gallery” to welcome members of the Diplomatic Corps and their spouses from 16 countries who turned up to learn about Thailand’s rich craft heritage.

On hand to lead the distinguished group on the journey through “The Gateway to Thai Arts and Crafts Knowledge” were two authorities in this field – Thanpuying Pharani Mahanonda, Her Majesty the Queen’s Deputy Private Secretary, and Mrs Pimpapaan Charnsilpa, advisor to Deputy Commerce Minister. The two honorary guest speakers shared with the diplomats and their spouses the in-depth knowledge on Her Majesty’s pivotal role in the preservation and promotion of national craft heritage. They also touched on Thailand’s policy on creative craft development and the innovative approaches to Thai arts and crafts.

ผ้าไหมมัดหมี่ลายจวนตานี สืบสานงานศิลปถิ่นใต้

เรื่อง ปริมา อ่วมเจริญ ภาพ นัชฎาภรณ์ พสมสุข และ ศ.ศ.ป.

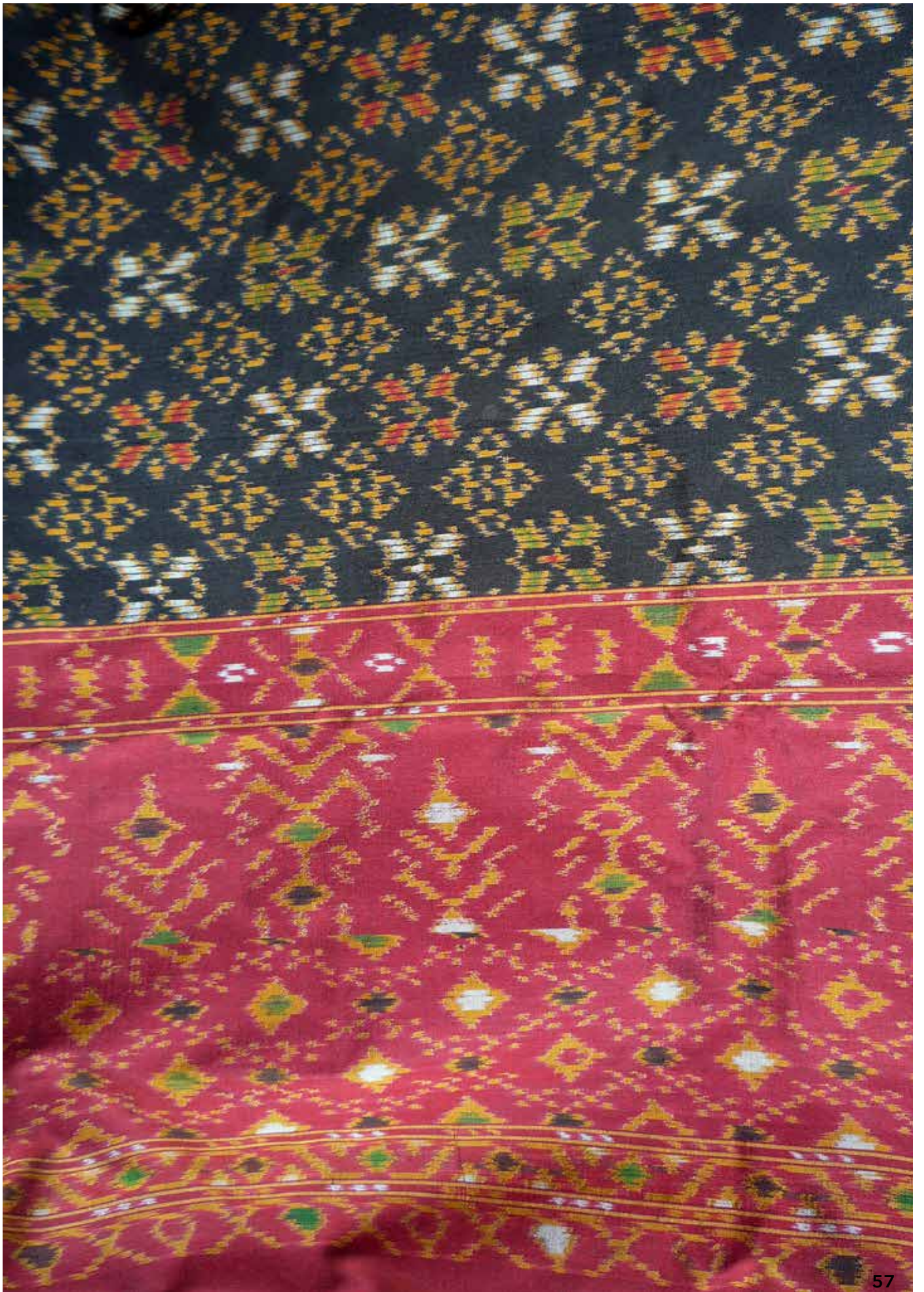
ผ้ากอฝืนเล็ก ๆ เพียงหนึ่งผืนอาสาก่อนชดภาพวัฒนธรรมทางภูมิปัญญาของ
บรรพชนชาวไทย ที่สืบทอดพร้อมประสบการณ์ ความรู้ความชำนาญสืบทอด
ต่อกันมายาวนานหลายร้อยปีจนกลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ซึมซับอยู่ใน
สายเลือดของคนไทยจนถึงทุกวันนี้

ไม่ใช่เรื่องเกินจริงหากจะบอกว่าไทยเรานั้นคือศูนย์รวมของงานผ้าทอหลากหลายรูปแบบ ในแต่ละ
ภูมิภาคล้วนมีงานผ้าทอที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทั้งเนื้อผ้าและลวดลาย ผ้าจึงเป็นทั้งงานหัตถกรรมล้ำค่า
และหลักฐานทางประวัติศาสตร์ทรงคุณค่าให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้

ปัตตานี หนึ่งในจังหวัดแผ่นดินด้ามขวานของไทยที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ มีประวัติศาสตร์
ความเป็นมายาวนาน เป็นเมืองท่าสำคัญที่ตั้งอยู่บนน่านน้ำคาบสมุทรมลายูจึงมีการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม
กับนานาอารยประเทศที่เดินเรือมาทำการซื้อขายสินค้าระหว่างกัน ทั้ง อินเดีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย จีน
และประเทศแถบยุโรป ฯลฯ ก่อเกิดเป็นการผสมผสานทางวัฒนธรรมที่กลมกลืน โดยเฉพาะงานหัตถศิลป์
อย่างผ้าทอของปัตตานี

ในอดีตผู้คนดั้งเดิมในท้องถิ่นล้วนมีฝีมือในการทอผ้า ทว่าการติดต่อเจรจาทางการค้ากับผู้คนหลากหลาย
ชาติได้ต่อยอดการทอผ้าแบบดั้งเดิมให้โดดเด่นและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมากขึ้น โดยเฉพาะ
เทคนิคการใช้เส้นไหมในการทอผ้า และการทอผ้ามัดหมี่ที่แสนจะประณีต

ผ้าจวนตานี หรือที่บางคนเรียกว่า **ผ้าล่องจวน ผ้าลิมา** หรือ **ผ้าจวา** คืองานหัตถกรรมผ้าทอลวดลาย
โบราณที่เป็นเอกลักษณ์ของปัตตานี มีลักษณะคล้ายกับผ้าปูมของเขมร ซึ่งคาดว่าน่าจะได้รับอิทธิพล
มาจากผ้าปโตลา (Patola) ของอินเดีย ทั้งในเรื่องของลวดลายและสีสันทัน

ยุคทองของผ้าจวนตานีเฟื่องฟูสุด ในสมัยกรุงศรีอยุธยาและรัตนโกสินทร์ตอนต้น

กล่าวได้ว่าผ้าชนิดนี้เป็นงานฝีมือชั้นสูง มากด้วยคุณค่า เนื่องจากผลิตจากเส้นใยคุณภาพดี ทำให้มีราคาสูง เป็นผ้าที่ได้รับความนิยมแพร่หลายมาตั้งแต่โบราณกาล และถือว่าเป็นผ้าของชนชั้นปกครองและผู้มีฐานะสูง โดยพระมหากษัตริย์ทรงนิยมใช้เป็นเครื่องราชบรรณาการ หรือพระราชทานแก่ขุนนาง ข้าราชการ รวมถึงยังเป็นอาภรณ์ที่ใช้ในงานพิธีสำคัญต่างๆ

หลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงบทบาทของผ้าจวนตานีในอดีตยังปรากฏให้เห็นในเนื้อหาของหลากหลายวรรณคดีในหลายบทหลายตอน เช่น เรื่องขุนช้าง ขุนแผน ความว่า

“ศรีประจันครั้นแลเห็นลูกสาว กุนี้หัวหงอกขาวมันพันที่

จะตกแต่งตัวไปทำไมมี คำว่าฝ้ายกตานีหม่อมดอกคำ”

ยุคทองของผ้าจวนตานีเฟื่องฟูขึ้นสูงสุดในสมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ทว่าหลังจากนั้นกลับได้รับความนิยมลดน้อยลง เพราะได้รับผลกระทบจากอิทธิพลงานผ้าอาภรณ์จากตะวันตกที่หลังไหลเข้ามามากมายในประเทศไทย ทำให้ผ้าจวนตานีได้หายสาบสูญไปเป็นระยะเวลาอันยาวนานกว่าร้อยปี

ราวปี พ.ศ. 2542 สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ได้เสด็จประพาสศูนย์ฝึกอาชีพวัดช้างให้ จังหวัดปัตตานี พระองค์ทรงตระหนักถึงความสำคัญของผ้าจวนตานี จึงทรงมีพระราชเสาวนีย์ให้มีการฟื้นฟูการทอผ้าจวนตานีขึ้นมาใหม่อีกครั้ง เพื่อส่งเสริมการสร้างรายได้ให้กับพสกนิกรในพื้นที่ ทำให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ทั้งยังเป็นการอนุรักษ์มรดกทางภูมิปัญญาโบราณของชาวปัตตานีไม่ให้สูญหายไปกับกาลเวลา

อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันมีคนเพียงกลุ่มหนึ่งที่ยังคงรักษาสืบสานงานผ้าทอโบราณอย่างผ้าจวนตานีให้ยังคงอยู่ นั่นก็คือกลุ่มทอผ้าตำบลทรายขาว ตั้งอาศัยอยู่ในอำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

“เราได้รับแรงบันดาลใจจากพระราชเสาวนีย์ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่ว่าให้ทุกคนช่วยกันฟื้นฟู รักษาผ้าจวนตานีไว้ เราจึงมุ่งมั่นที่จะสืบสานงานศิลป์ชนิดนี้ให้คงอยู่ตลอดไป” คุณนัชฎาภรณ์ พรหมสุข ครูช่างศิลปหัตถกรรมปี 2559 ของ SACICT และเป็นประธานกลุ่มทอผ้าตำบลทรายขาว บอกกล่าว

แต่เดิมอาชีพหลักของคนบ้านทรายขาวคือการทำเกษตรกรรม ส่วนงานทอผ้าชิ้นทำเป็นอาชีพเสริม พวกเขาได้รับการฝึกฝนอบรมเฉพาะฝีมือโดยคณาจารย์จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งทำวิจัยเรื่องผ้าจวนตานี

จากวันแรกที่ก่อตั้งกลุ่มจนมาถึงวันนี้ก็นับเป็นเวลาเกือบ 15 ปี มีสมาชิกในกลุ่ม 10 คน

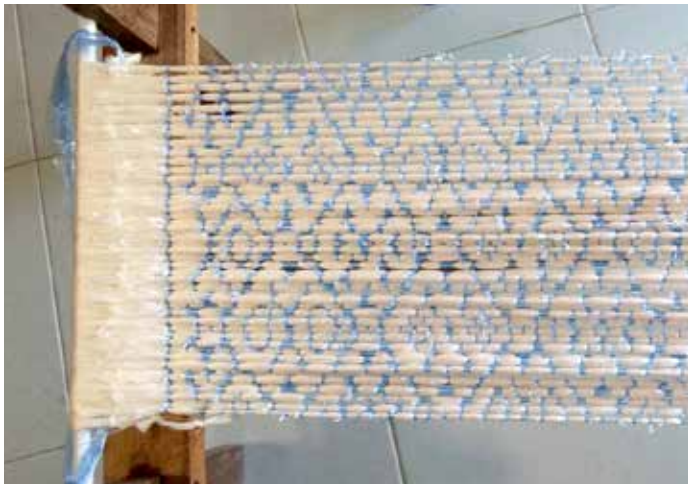
“เราตามหาผ้าลายจวนตานีโบราณที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในชุมชนบ้านทรายขาวเพื่อนำมาแกะลวดลายตามแบบโบราณ ซึ่งผ้าบางผืนที่ได้มานั้นมีอายุเก่าแก่ถึง 200 ปี” คุณนัชฎาภรณ์เล่าด้วยรอยยิ้ม

(บน) คุณนัชฎาภรณ์ พรหมสุข
ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559

(ล่าง) หลังจากได้รับการคืนชีวิตใหม่ ผ้าจวนตานี
ได้รับการส่งเสริมอย่างจริงจังจากทั้ง SACICT
และส่วนราชการท้องถิ่นในจังหวัดปัตตานี

(top) Khun Natchadaporn Phromsuk
Master Craftsman of 2016

(bottom) After resuscitated,
Juantani fabric has now been heavily
promoted and supported both by
SACICT and Pattani local government.

เส้นใยที่ใช้ทอผ้าจวนตานีจะต้องเป็นเส้นไหมเท่านั้น
Silk is the only thread allowed to make Juantani fabric.

เสียงก่กระตุกแว่วดังเป็นระยะ เส้นใยสอดสานยึดโยงเป็นลวดลายต่างๆ ผู้คนต่างขะมักเขม้นกับการงานตรงหน้า งานที่ใช้มากกว่าเรียวแรงของสองมือประดิษฐ์ประดอย ทว่าใส่ใจหัวใจของเจ้าของผลงานลงไปผสมผสานในทุกๆ เส้นด้าย และลวดลายบนผืนผ้า

ว่ากันว่าเทคนิคการทอผ้ามัดหมี่ชนิดนี้ช่างสลบซับซ้อน มีหลายขั้นตอน จนถือว่าเป็นการทอที่ยากที่สุด เริ่มตั้งแต่การคัดสรรเส้นไหมแต่ละเส้น การออกแบบลวดลาย การผูกมัดเส้นไหมแล้วนำไปย้อมด้วยสีธรรมชาติ ซึ่งอาจจะต้องย้อมหลายรอบ เพื่อให้เกิดลวดลายสีสันทันต่างๆ ที่สวยงาม ก่อนนำมาทอเป็นผ้าผืน

เอกลักษณ์อันโดดเด่นของผ้าไหมมัดหมี่ลายจวนตานีคือ ผ้าที่ทอจะต้องเป็นผ้าไหมเท่านั้น และผ้าผืนหนึ่งจะต้องใช้สีมากถึง 5-6 สี เช่น สีแดง เขียว ดำ น้ำตาล ชมพู ฯลฯ โดยสีที่ใช้ย้อมผ้าจะต้องเป็นสีธรรมชาติที่ให้ทั้งความสวยงามและความปลอดภัย เน้นสีสันทันติดกัน ซึ่งจะต่างจากผ้ามัดหมี่ของทางภาคอีสาน ในส่วนของหัวผ้าและเชิงผ้าจะต้องย้อมด้วยสีแดงเข้ม

ปัจจุบันมีเพียงสองชุมชนเท่านั้นในปัตตานีที่ผลิตผ้าจวนตานีอย่างจริงจัง
There are only two communities in Patani province where Juantani fabric is made

หากมองให้ลึกกลงไปกว่านั้น คำว่า “จวน” “ล่องจวน” หรือ “จวนา” ซึ่งเป็นชื่อเรียกของผ้าชนิดนี้มีที่มาจากภาษามลายู หมายถึง ร่อง แนวน หรือลายทางยาวที่ปรากฏบนตัวผ้าหรือเชิงผ้า เพื่อเป็นลายคั่นระหว่างลายต่างๆ ของผ้าทั้งผืนที่มาบรรจบพบกัน โดยจะวางลายตามแนวขวางและยาวของผ้า สิ่งเหล่านี้คือที่มาที่บ่งบอกตัวตนของผ้าโบราณเมืองปัตตานีได้เป็นอย่างดี

ปัจจุบันลายผ้าของกลุ่มฯ มีอยู่ทั้งหมด 5 ลายด้วยกัน คือ ลายบุเกะ ลายตะเกียงทอง ลายเข็มขัดทอง ลายดวงดาว และลายดอกแผลกแฉก ซึ่งทั้งหมดเป็นลายโบราณที่มีต้นแบบมาจากผ้าโบราณที่ยังหลงเหลืออยู่ แต่ละลายก็จะมีความงดงามวิจิตรแตกต่างกันออกไป

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ โปรดเกล้าฯ พระราชทานตราสัญลักษณ์นกยูงไทยสีทองและสีเงิน เพื่อเป็นเครื่องการันตีคุณภาพงานผ้าไหมมัดหมี่ลายจวนตานีของกลุ่มทอผ้าตำบลทรายขาว และวันนี้ ชัยงานที่มากด้วยความงดงามและเปี่ยมล้นด้วยคุณภาพชั้นเลิศเหล่านี้ได้กลายเป็นสินค้าโอท็อปผ้าอัตลักษณ์สิ่งของชื่อหนึ่งเดียวในปัตตานีและหนึ่งเดียวในประเทศไทยไปแล้ว

ขณะที่โลกหมุนเวียนเปลี่ยนไปในทุกฤดูกาล ลมหายใจของผ้าทอโบราณยังคงไม่ดับสูญ トラบเท่าที่หัวใจของผู้อนุรักษ์ยังคงดำรงอยู่ จากรุ่นสู่รุ่น สืบนานเท่านาน ■

Juantani

The Mudmee of Pattani

Weaving Heritage of the Deep South

Words [Pharima Ouemcharoen](#) Photos [Natchadaporn Phromsuk](#) and [SACICT](#)

A small piece of woven fabric may tell a story which clearly reflects the fabric of society of yesteryear. In fact, it is so amazing that centuries-old journey of wisdom could be imprinted expressively on the petite patch of woven yarn. And today, that particular cultural heritage is well absorbed in our very fabric of life.

Arguably, Thailand has long become the centre of extremely diversified lines of woven fabrics. Each region of the Kingdom is known to have its own signature textiles and patterns. They are fine handicrafts as well as the rich historical evidence from which we may learn and be proud of our past.

Pattani, situated in Thailand's deep south, is a province of colourful ethno-diversity with a long history. As a major port city of Malay Peninsula, Pattani was the region's main cultural intersection as it was the trade entrepot of trans-oceanic traders sailing from nearby Malaysia, China, and even from faraway lands of the Middle East and Europe. The repeated amalgamation of cultures has brought about a perfectly matured arts and crafts, especially the trademarked Pattani woven fabric.

In the past, the original dwellers of Pattani city-state had already been famous for their weaving art. Then, being at the epicentre of the trading post meant they could further explore new techniques and enhance their craft through the use of different raw materials. Take for an example the elaborate silk-weaving and silk yarns.

คุณนัชฎาภรณ์ พรหมสุข ครูช่างศิลปหัตถกรรม ปี 2559
 ผู้ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระราชเสาวนีย์ของ
 สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ในการสืบต่อศิลปะของผ้าจวนตานี
 Khun Natchadaporn Phromsuk, Master Craftsman of 2016
 the Juantani pioneer who was inspired by Her Majesty Queen Sirikit's
 wish to revive Juantani culture.

The Juantani fabric – alternatively known as Long Juan, Lima or Juwa – is the signature work of pride of Pattani. The fabric bears similarity with ikats of many neighbouring regions, the Poom fabric of the Khmer, and Mudmee fabric of Lane Xang. The patterns and the colours used in Juantani and its relatives are believed to be derived from Patola Sari of western India.

Highly regarded as the region's haute couture since the old times, the Juantani woven fabric is made of expensive premium-quality fibre. The fabric was historically worn by the well-to-do and the nobilities, and it was used as gifts and tributes by rulers of many reigns on special occasions. It was also mentioned in many literatures, including the “Khun Chang Khun Phaen”:

*As Mrs Sripachan gave a good look at her daughter,
 Self-reflected, she thought:
 “I grew so old. My head is white
 At this age it’s no use dressing up anymore.”
 So she grabbed the Tani silk and covered herself.*

The lifeline of Juantani fabric rose to the zenith of popularity during Ayutthaya period and through to early Rattanakosin period. And then it began to roll downhill since it could not compete with the freshly-imported fabrics from abroad. The life of Juantani fabric faded, and was washed away from its existence for more than 200 years.

Juantani fabric was brought back to life again in 1999 when Her Majesty Queen Sirikit travelled to the country's deep south to visit Vocational Training Centre at Wat Chang Hai in Pattani. She was mesmerised by the beauty of Juantani fabric and then commanded its revival. She was confident it could be another effective tool to improve the quality of life of her people. Her attempt triggered a new wave of preservation effort among the public at large. Yet, at present, there is only one group of

ลายผ้าบางลายที่ถักลงบนผ้าจวนตานีมีอายุกว่าสองร้อยปี
 Some of the Juantani patterns are more than 200 years old.

Juantani fabric has won the Golden and Silver Peacock certification marks to underline the premium quality

weavers who are still practising and preserving the ancient Juantani fabric weaving. They are members of the Sai Khao Weavers' Group – situated at Tambon Sai Khao, Khok Pho district of Pattani.

"We were highly inspired by the words of Her Majesty the Queen which encouraged everybody to try to preserve this precious tradition of Juantani weaving. We were then determined to keep it alive forever," said Natchadaporn Phromsuk, Master Craftsman of 2016 leader of the weavers' group.

Originally, the people of Tambon Sai Khao were engaged mainly in agriculture, while weaving was a secondary tool to earn supplementary income. They later received training on Juantani fabric from professors of Prince of Songkhla University.

After 15 years, still there are altogether only 10 active group members. Ms. Natchadaporn explained, "We are constantly in a quest for the remaining Juantani fabric in our community so that we could study the patterns. And we've found some which are over 200 years old."

The noise of the loom is heard as threads are being woven and compressed into various patterns. Weavers are now seen with their head down, contemplating the elaborate patterns they are making with two hands and one heart.

It is said that, the weaving of Mudmee silk is very difficult as it involves various highly complicated procedures – from carefully selecting the yarns to designing patterns, multiple dyeing processes, and weaving.

A Juantani fabric is made of multi-coloured silk yarns of high quality and dyed with organic tints in 5-6 colours of red, green, black, brown, and pink. A set of 5 to 6 patterns can be compacted into one ready piece of Juantani cloth, unlike other types of fabrics in the country.

Looking deeper into the onomatology of Juantani, the terms "Juan", "Longjuan", or "Juwa" are used to call this Melayu-derived fabric which literally means "groove". The grooves are woven or "placed" in the texture of the fabric horizontally. And this is the unique signature of the Juantani fabric of Pattani.

Tambon Sai Khao Weavers' Group is officially associated with 5 traditional patterns of Juantani which trace back hundreds of years. The patterns are Bukah, Takiang Thong (golden lamp), Khemkhad Thong (golden belt), Duang Dao (stars), and Dok Faek Chaek (star flowers).

The high quality materials and exquisite beauty of finished Juantani fabric has won the Golden and Silver Peacock certification marks to underline the quality of Juantani fabrics made by the proud weavers of Tambon Sai Khao. Today, Juantani has become one and only premium OTOP product of Pattani, and of Thailand.

It is clear that as long as the hearts of Thai artisans are beating, the aspiration of ancient woven fabrics will prevail... from the previous generations to the next generations, ever and again. ■

MEMBERS' CORNER

LivingThai

วันนี้คุณสามารถอ่าน SACICT Living Thai ได้ที่ www.sacict.or.th ต้องการติชม หรือเสนอแนะ กรุณาส่งมาหมาย หรือข้อเสนอแนะที่ กองบรรณาธิการ บริษัท พีเจอาร์ จำกัด 23/18 ซ.ร่วมฤดี ถ.เพลินจิต แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 หรือ e-mail: sacict.thai@gmail.com ความคิดเห็นของคุณจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาปรับปรุงการจัดทำต่อไป เราขอจดหมายหรือข้อเสนอแนะที่ได้รับการจัดพิมพ์จะได้รับของที่ระลึกจาก SACICT

Interested readers may now enjoy SACICT Living Thai online at www.sacict.or.th and are welcome to send in suggestions and comments to: SACICT Living Thai, Editorial Department, Feature Co., Ltd., 23/18 Soi Ruam Rudee, Ploenchit Road, Lumpini, Pathumwan District, Bangkok 10330. Or e-mail to: sacict.thai@gmail.com.

ขอสงวนสิทธิ์ในการคัดย่อหรือเรียบเรียงจดหมายจากสมาชิกเพื่อความกระชับและเหมาะสมในการพิมพ์

Those whose letters are selected for publication will receive a special gift as a token of appreciation. All letters are subject to editing at the editor's discretion.

Scan เพื่ออ่าน SACICT LivingThai ออนไลน์
Scan to read SACICT Living Thai online version.

ได้รู้จักนิตยสาร Living Thai เพราะอาจารย์นำมาแจกให้นักศึกษาอ่าน พบว่าเป็นหนังสือที่รวบรวมเรื่องราวและผลงานหัตถกรรมดีๆ เอาไว้ ทำให้ผู้อ่านได้ความรู้เกี่ยวกับงานฝีมือของไทยมากขึ้น ดิฉันจึงแนะนำให้คุณแม่อ่านเพราะคุณแม่ชอบงานหัตถกรรมมาก นอกจากนี้ ดิฉันได้มีโอกาสไปเยี่ยมชมศูนย์ศิลปาชีพบางไทร ทำให้ได้รู้จักงานศิลปหัตถกรรมและทำให้รู้สึกสนใจงานฝีมือของคนไทยมากยิ่งขึ้น ถ้ามีโอกาสดิฉันจะพาคุณแม่ไปเที่ยวชมศูนย์ศิลปาชีพฯ อีกเรื่อยๆ เพื่อชมงานหัตถกรรมซึ่งนอกจากจะอนุรักษ์ความเป็นไทยแล้วยังมีการพัฒนาสู่สากลด้วย

ภวิตรา สุทธิเสริม

ตลิ่งชัน กรุงเทพฯ

I was first introduced to Living Thai magazine by my lecturer at the university. The magazine is packed with interesting articles and knowledgeable details on Thai handicrafts. I even introduced it to my mother who is a great fan of handicrafts. I then happened to visit Bangsai Arts and Crafts Centre and the trip was all enlightening, and enticing me to learn more about our own arts and crafts. I say, I will definitely take my mother there when I have another opportunity, for she will see new range of Thai crafts that are not just beautiful but also appealing to international consumers.

Pavitra Sutthiserm

Talingchan, Bangkok

เพิ่งได้อ่าน Living Thai เป็นครั้งแรก หนังสือมีเนื้อหาดีมีรายละเอียดของผลงานแต่ละชิ้น ภาพสีสวย จัดองค์ประกอบภาพดี หน้าปกสวย นอกจากนี้ในหนังสือยังมีภาษาอังกฤษควบคู่ไปด้วย หนังสือดีๆ แบบนี้อาจทำให้โปรโมทให้มากขึ้น เพราะดิฉันยังไม่เคยเจอหนังสือดีแบบนี้เลย หากหนังสือดีๆ แบบนี้มีอยู่อย่างแพร่หลายจะทำให้คนทั่วไป โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่หันมาสนใจศิลปหัตถกรรมของไทยมากขึ้นอย่างแน่นอน

เบนจาพร รุ่งเรือง บางพลี สมุทรปราการ

This is my first time reading Living Thai. This magazine gives me an in-depth and very descriptive insight about each work of art. The publication is beautifully designed too. What is so special about it is that it comes complete with the English version. I think a good publication like this one deserves to be properly promoted. I believe that if this Living Thai magazine can be made available widely, the new generation will definitely turn to understand and be more interested in Thai arts and crafts.

Benjaporn Rungreang Bang Phli, Samut Prakan

สมัครสมาชิก APPLICATION FOR MEMBERSHIP

ชื่อ _____ นามสกุล _____
Name Surname

วัน/เดือน/ปีเกิด _____ เพศ ชาย หญิง
Date of Birth Gender Male Female

การศึกษา/Education:

ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี ปริญญาโท อื่นๆ
Less than Bachelor's Degree Bachelor's Degree Master's Degree Others

อาชีพ/Occupation:

พนักงานบริษัทเอกชน ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ
Private company employee Govt/State enterprise official
 นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา ร้านอาหาร/โรงแรม/ท่องเที่ยว
Student Restaurant/Hotel/Travel Agent
 อื่นๆ
Others

รายละเอียดสำหรับการจัดส่งนิตยสาร DETAILS FOR MAGAZINE DELIVERY

สถานที่ที่พบ/ได้รับนิตยสาร _____
Where you first came across SACICT Living Thai magazine

ผู้แนะนำให้ท่านสมัครเป็นสมาชิก _____
Who [or what] prompted you to seek subscription

ชื่อ/Name _____

ที่อยู่/Address _____

โทรศัพท์ (บ้าน/ที่ทำงาน)/Tel. (Residence/Office) _____

โทรศัพท์ (มือถือ)/Tel. (Mobile) _____

อีเมล/E-mail _____

โดยยินดีเสียค่าใช้จ่ายในการจัดส่งรายปี (6 ฉบับ)
I agree to pay for one year's subscription (6 editions)
ในประเทศไทย 300 บาท/Domestic 300 baht ต่างประเทศ 2,400 บาท/Overseas 2,400 baht

โอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ ชื่อบัญชี: พยงค์ กิ่งวานสุระ
ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาชิดลม เลขที่บัญชี 001-549715-3
Payment via cheque/money transfer to:
Savings A/C Name: Payong Kungwansurah
Siam Commercial Bank, Chidlom Branch, Savings A/C No. 001-549715-3

กรุณาส่งใบสมัครสมาชิก พร้อมเอกสารการชำระเงินมาที่:
ฝ่ายสมาชิกสัมพันธ์ นิตยสาร SACICT Living Thai 23/18 ซอยร่วมฤดี ถนนเพลินจิต
แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 หรือแฟกซ์ไปที่หมายเลข 0 2254 6839
หรือทางอีเมล: sacict.thai@gmail.com สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือแนะนำ ตี ชมได้ที่
ฝ่ายสมาชิกสัมพันธ์ นิตยสาร SACICT Living Thai โทรศัพท์ 0 2254 6898-9 ต่อ 60

Please mail your completed application form, along with proof of payment to:
SACICT Living Thai, Subscription Department, 23/18 Soi Ruam Rudee,
Ploenchit Road, Khwaeng Lumpini, Pathumwan District, Bangkok 10330
or send by fax to 0 2254 6839 or by e-mail to: sacict.thai@gmail.com
For enquiries and suggestions, please contact:
SACICT Living Thai, Subscription Department Tel. 0 2254 6898-9 ext. 60

แบบฟอร์มนี้สามารถถ่ายเอกสารได้/This application form may be photocopied.

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization)

ความเป็นมา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงลงพระปรมาภิไธยในพระราชกฤษฎีกา จัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2546 เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2546 และประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม ในปีเดียวกันซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา (1 พฤศจิกายน 2546) จึงถือกำหนดให้วันที่ 1 พฤศจิกายน ของทุกปี เป็นวันคล้ายวันสถาปนาองค์การ และให้มีชื่อภาษาอังกฤษว่า The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization) เรียกโดยย่อว่า "SACICT" (อ่านพ้องเสียงกับคำว่า "ศักดิ์สิทธิ์" ในภาษาไทย)

วัตถุประสงค์

ตามพระราชกฤษฎีกา จัดตั้ง ศ.ศ.ป. พ.ศ. 2546 มาตรา 7 กำหนดให้ ศูนย์มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการประกอบอาชีพผสมผสานเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านตามโครงการส่งเสริมศิลปาชีพ ในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และส่งเสริมสนับสนุนด้านการตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ดังกล่าวทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ในตอนท้ายของพระราชกฤษฎีกา จัดตั้ง ศ.ศ.ป. พ.ศ. 2546 ได้ให้เหตุผลในการจัดตั้ง ศ.ศ.ป. ไว้ดังนี้ "โดยที่ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านของไทยเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยมือ ซึ่งมีคุณค่าและมีเอกลักษณ์ของความเป็นไทยโดยเฉพาะ สมควรที่ภาครัฐ

ภาคเอกชน และศูนย์ศิลปาชีพบางไทร จะประสานความร่วมมือในการจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศขึ้น เพื่อส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนางานผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านของไทย รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนด้านการตลาด การขยายตลาดทั้งในและต่างประเทศ และจัดระบบการบริหารงานให้สามารถดำเนินการได้อย่างอิสระ คล่องตัว เอื้ออำนวยต่อการอนุรักษ์และพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านสู่ความเป็นเลิศและเป็นที่ยอมรับแพร่หลายทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศขึ้นเป็นองค์การมหาชนตามกฎหมายว่าด้วยองค์การมหาชน จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้"

รูปแบบการบริหาร

SACICT เป็นหน่วยงานของรัฐซึ่งมีการบริหารงานในรูปแบบขององค์การมหาชนตามพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. 2542 มีคณะกรรมการบริหารทำหน้าที่ควบคุมดูแลศูนย์ให้ดำเนินการกิจการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้รักษาการตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง ศ.ศ.ป. และมีผู้อำนวยการทำหน้าที่บริหารกิจการของศูนย์ และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

หน้าที่และความรับผิดชอบ

1. ดำเนินการบริหารจัดการให้มีการแสดง การประกวด หรือจำหน่ายศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน
2. พัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน ทั้งในด้านคุณภาพ มาตรฐาน รวมทั้งส่งเสริมภาพลักษณ์ การพัฒนารูปแบบ และบรรจุภัณฑ์
3. ดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนด้านการตลาด การขยายตลาด ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
4. ส่งเสริมให้เกิดการเชื่อมโยงและสนับสนุนระหว่างอุตสาหกรรมการผลิต การจำหน่ายผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน ตลอดจนผสมผสานหรือประยุกต์เทคโนโลยีที่ทันสมัยกับภูมิปัญญาท้องถิ่น
5. พัฒนาฝึกอบรมการบริหาร จัดการ การผลิต การบริหารงานบุคคล การเงิน และการตลาด
6. ดำเนินการสนับสนุนด้านลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาอื่นๆ

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization)

Background

His Majesty King Bhumibol Adulyadej graciously issued the Royal Decree for the establishment of The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand on September 20, 2003. It was announced in the government gazette on October 31 of the same year, becoming effective on the next day. The centre was therefore officially established as of November 1, 2003 and called by its acronym “**SACICT**” (pronounced “Sak-Sith” just as the Thai word meaning “sacred”).

Objectives

According to Section 7 of the Royal Decree of the Establishment of the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization) B.E. 2546 (2003), SACICT was established with the objectives to promote and support the integration of vocations leading to the creation of folk arts and crafts in line with Her Majesty Queen Sirikit’s projects as well as to promote their marketing domestically and internationally.

The objective of its establishment is indicated in the final part of the Royal Decree of the Establishment of the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public

Organization) B.E. 2546 (2003) as follows: “Thai folk arts and crafts are handiworks with the values and the tradition of originality and refinement of Thai craftsmanship. It is, therefore, rational for the Bangsai Arts and Crafts Training Centre with the cooperation of public and private sectors to establish the SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand with an aim to promote, support and develop Thai folk arts and crafts as well as to expand their markets domestically and internationally. The Centre should be run independently and flexibly in order to facilitate the preservation and the development of Thai artistic heritage towards local and international appreciation.”

Management Structure

SACICT is the governmental agency, a nonprofit-making public organization, according to the Act of Public Organization B.E. 2542 (1999). SACICT is managed to accomplish the set objectives by Chief Executive Officer (CEO) and overseen by the Executive Board under the supervision of Minister of Commerce.

Role and Responsibility

1. Organise contests and sales of local arts and crafts products.
2. Develop and promote local arts and crafts in terms of quality standards, as well as the image and design of such products and their packaging.
3. Promote and support their marketing activities and the expansion of their local and international markets.
4. Build a network of support among different industries in terms of production and sales of local arts and crafts products, and to supply modern technology to techniques initiated through local folk wisdom, or by blending them together.
5. Develop training plans in terms of production, personnel and marketing management.
6. Provide support for, and encourage the observance of intellectual property rights of all types.

หัตถศิลป์ไทยไร้กาลเวลา Timeless Handicrafts

Product Showcase ฉบับนี้ขอแนะนำผู้อ่านที่มีใจรักงานศิลปะให้พบกับหัตถศิลป์ผลงานครูช่างศิลปหัตถกรรม อดทนใช้หลากหลายที่แสนจะธรรมดาแต่ก็พร้อมด้วยประโยชน์ใช้สอยสูงสุดบนความงามที่ไร้กาลเวลาจากวิถุธรรมชาติมาพร้อมกับสีสันและรูปลักษณ์ที่จะทำให้ทุกวันของคุณมีชีวิตชีวากว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นเคสโทรศัพท์มือถือ ที่เก็บพวงกุญแจ หมอน ผ้าพันคอ กระเป๋าและชุดเครื่องดินเผาเคลาดลผลงานครูช่างศิลปหัตถกรรมมากฝีมือ

In this issue, Product Showcase would love to present to art lovers new products from SACICT Master Craftsmen who turn ordinary utensils in natural materials into stylish accessories with extraordinary functionality. These mobile phone case, pillow, scarf, bags and Celadon's timeless beauty.

แจกันเคลาดลฉลุ
Perforated Celadon Vase
ชุดละ 2,783 บาท/baht apiece

ถ้วยมิกหูช้างเคลาดลพร้อมฝาปิด
Elephant-handled Celadon mug with cover
ชิ้นละ 1,680 บาท/baht apiece

ถ้วยมิกน้ำเคลาดลพร้อมฝาปิด
Celadon mug with cover
ชิ้นละ 1,100 บาท/baht apiece

หมอนอิงผ้าฝ้ายทอแบบลาวครึ่ง
Lao Khrang-patterned woven cotton scatter cushion
 ใบละ: 1,500 บาท/baht apiece

ที่เก็บพวงกุญแจชาวเวา
Hilltribe-patterned keychain protector
 ชิ้นละ: 120 บาท/baht apiece

กระเป๋าสาวเวา

Hilltribe-patterned bag

ขนาด/Dimension: 29 x 34 ซม./cm.

ใบละ: 600 บาท/baht apiece

ขนาด/Dimension: 20 x 22 ซม./cm.

ใบละ: 300 บาท/baht apiece

ขนาด/Dimension: 14 x 21 ซม./cm.

ใบละ: 250 บาท/baht apiece

ครัทซ์หนังแท้ + กระจุ๊ด
Leather + Krajoed clutch bag

ใบละ 1,313 บาท/baht apiece

กระเป๋ากะจุ๊ด (ใหญ่)
Krajoed bag (big)

ใบละ 275 บาท/baht apiece

กระเป๋ากะจุ๊ด (เล็ก)
Krajoed bag (small)

ใบละ 198 บาท/baht apiece

เรือสำปั้นมีประทุนพร้อมกล่อง
Roofed Sampan in a box

ชิ้นละ 3,150 บาท/baht apiece

ผ้าลายไข่มดแดง
Ant egg-patterned shawl

ผืนละ 385 บาท/baht apiece

สนใจสินค้า สามารถติดต่อได้ที่ / Interested buyers please contact

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) หรือ ศ.ศ.ป.

โทร. 035 367 054-9 โทรสาร 035 367 051 สายด่วน 1289

The SUPPORT Arts and Crafts International Centre of Thailand (Public Organization)

Tel : +66 (0) 35 367 054-9 Fax : +66 (0) 35 367 051 Call Centre 1289

www.sacict.or.th

TODAY LIFE'S CRAFTS หัตถศิลป์ของชีวิตปัจจุบัน

ร่วมส่งต่อภูมิปัญญาหัตถกรรมไทย
สู่ความเป็นหัตถกรรมในชีวิตประจำวัน
พบกับ ผลิตภัณฑ์ศิลปหัตถกรรมที่มีคุณค่า
ผสมความคิดสร้างสรรค์เป็นหัตถศิลป์ชิ้นปัจจุบัน
จากฝีมือคนไทยทั่วประเทศได้แล้ววันนี้ที่ SACICT

สอบถามโทร. 1289

แลรัก

"รัก" ไม่ใช่แค่ความรัก

แต่ยังเป็นต้นรัก ต้นรักที่มียางรัก

แล้วช่างและศิลปินนำยางรักมาสรรค์สร้างศิลปหัตถกรรมวิเศษ

จากอดีตจวบจนปัจจุบัน

นี่คือการชื่น ชม แล... "แลรัก"

จัดแสดงแล้วตั้งแต่ววันนี้

หอหัตถศิลป์ระหว่างประเทศ ชั้น 2

อาคารศาลาพระมิ่งมงคล

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพระหว่างประเทศ (องค์การมหาชน) อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา
สอบถามเพิ่มเติม โทร.1289 (ฝ่ายบริหารหอหัตถศิลป์) www.sacict.or.th

